

MA Migration and Global Interdependence

You Can't Be Neutral On A Moving Train

Een analyse naar de berichtgeving over zwarte Amerikaanse soldaten
en de oorlog in Vietnam in de Jaren zestig

Jan Verhoeven

Studentnummer 0344729

Joost Banckertsplaats 121

Dr. G. C. Quispel

Universiteit Leiden

27 juni 2014

3012 HG, Rotterdam

06-14040289

jmaverhoeven@gmail.com

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave.....	2
1.1 Inleiding.....	3
1.2 <i>The New York Times</i>	5
1.3 <i>The Sixties</i>	7
1.4 Methode.....	10
2.1 <i>The Black Press: The Pittsburgh Courier</i>	14
2.2 <i>Jet Magazine & Negro Digest</i>	17
3.1 Analyse 1960-1966.....	19
3.2 <i>Off-Base Racism</i>	21
3.3 <i>The White Backlash</i>	33
3.4 <i>Death Rates</i>	36
4.1 Analyse 1967 - 1969: A time to break the silence.....	42
4.2 Versterkte tegenstellingen.....	45
4.3 <i>From the front</i>	50
4.4 Identiteit en Cultuur uitdragen op de basis.....	54
5. Conclusie.....	57
6. 1 Literatuur.....	60
6.2 Film.....	61
6.3 Primaire bronnen.....	61
6.4 Bijlagen (selectie).....	61

1.1 Inleiding

'...equality of treatment and opportunity for all persons in the armed services without regard to race, color, religion or national origin. This policy shall be put into effect as rapidly as possible, having due regard to the time required to effectuate any necessary changes without impairing efficiency or morale.'

Executive Order 9981

26 juli, 1948¹

Isaac Woodward was een zwarte Amerikaanse veteraan die eind jaren veertig afzwaaide na vijftien maanden dienst in Europa. Gekleed in zijn uniform werd hij in de bus op weg naar huis in zijn geboorteplaats Georgia door de plaatselijke sheriff zodanig mishandeld dat het hem zijn leven kostte: Woodward had de buschauffeur te lang laten wachten toen hij tijdens een pauze het 'colored only' toilet bezocht. De spanningen liepen op en de buschauffeur riep de sheriff erbij die vervolgens aan zijn gruwelijke mishandeling begon. Een volledig blanke jury heeft de sheriff uiteindelijk vrijgesproken waarna een gejuich losbarstte in de rechtbank. Toen President Harry S. Truman hiervan hoorde zou hij tegen een afgevaardigde van de National Association for the Advancement of Colored People (NAACP) hebben uitgeroepen: *"My god! I had no idea it was as terrible as that. We've got to do something."*² Aan de lynchpraktijken en politiegeweld tegen zwarten in het zuiden werd weinig gedaan, maar in 1948 vaardigde Truman *Executive Order 9981* die een begin moest maken met de integratie in de Amerikaanse strijdkrachten.

1 R. Edgerton, *Hidden heroism, black soldiers in America's wars*, (2001), p162

2 Ibidem p162

Het Amerikaanse leger is altijd een voorbeeld, of in ieder geval een voorloper, geweest voor de Amerikaanse samenleving als het gaat om verbetering van de raciale verhoudingen. Na de uitvaardiging van het decreet door Truman zouden de strijdkrachten al tijdens de oorlog in Korea volledig gedesegegreerd worden: zwarte en blanken soldaten vochten tegen het einde van de oorlog in geïntegreerde gevechtseenheden. Hiervoor was ten tijde van de Koreaanse oorlog nog betrekkelijk weinig aandacht in de media. Zeker vergeleken met de aandacht die dit onderwerp in de jaren zestig tijdens de oorlog in Vietnam kreeg is de berichtgeving hierover minimaal te noemen. Dit komt mede door de voorzichtigheid waarmee dit 'project' door de Amerikaanse overheid werd aangepakt: een positieve uitkomst van volledige desegregatie van de Amerikaanse strijdkrachten was nog allerminst zeker.³ De oorlog in Vietnam kende een voor die tijd juist ongekeerde mediadekking.

Blanke én zwarte Journalisten mochten zonder geaccrediteerde status vanuit Vietnam verslag doen van de gebeurtenissen. Televisie, radio, kranten en tijdschriften maakten volop gebruik van deze vrije rol en hun beelden bereikten dagelijks de burgers in de Amerikaanse huiskamers. Blanken uit het noorden en zuiden van de Verenigde Staten werden geconfronteerd met een tot dan toe voor hen onbekend beeld van zwaar bewapende zwarte Amerikaanse mannen. 'You know when I am out in the bush carrying a grenade launcher, no white man is going to call me nigger'.⁴ Sprak een anonieme soldaat uit voor een onderzoekscommissie van het Amerikaanse congres. Dit is een beeld waar veel blanke Amerikanen in de jaren tijdens de Vietnam oorlog inderdaad aan zouden moeten wennen en die tegelijkertijd de kern van de raciale problematiek van het Amerikaanse leger in Vietnam samenvat.

Het "experiment" Korea was naar tevredenheid verlopen en dus zou de eerstvolgende oorlog, in Vietnam, de eerste strijd worden die door de Verenigde Staten met een volledig geïntegreerde troepenmacht geleverd werd. Dit conflict kende, zoals vermeld, een ongekeerde aandacht van de (Amerikaanse) media. In 1898 zorgde Teddy Roosevelt er nog persoonlijk voor dat niet bekend werd dat zwarte soldaten bij hadden gedragen aan de overwinning op de Spanjaarden in Cuba tijdens de Spaans-Amerikaanse oorlog. Hij ontkende na zijn aanvankelijke lof over het optreden van zijn 'Buffalo Soldiers' bij de beroemde *Battle of San Juan Hill* dat zij überhaupt deel hadden genomen aan de strijd. Dit was zeer waarschijnlijk een bewuste zet die bij moest dragen aan de legendevorming van de blanke *Rough Riders* cavalerie en zo ook aan de grootheid van de Verenigde Staten en Theodoor

3 M. MacGregor Jr, *Integration of the armed forces, 1940-1965*, (1985 Washington, D.C.) hfdst 2

4 C. Quispel, 'Brothers in arms'. *Zwarte soldaten in Vietnam*, Leidschrift, jaargang 11 nummer 2 (2004), p121

Roosevelt zelf.⁵ Ongeveer 50 jaar later, tijdens de Tweede Wereldoorlog, was de emancipatie van zwarte soldaten in het leger nog niet vergevorderd. Racisme was nog aan de orde van de dag: tijdens de oorlog was het zelfs nog officieel verboden om bij de behandeling van gewonden het bloedplasma van blanken en zwarten te mixen. Ondanks wetenschappelijke bewijzen dat de kleur van de persoon op geen enkele manier invloed heeft op de kwaliteit van plasma wilde het leger, dat toen nog tot in de hoogste rangen een bolwerk van zuidelijke Amerikanen was, dit niet toestaan.⁶ Veruit de meeste Afro-Amerikaanse soldaten mochten daarnaast geen deel uitmaken van de vechtende troepen, maar konden wel ondersteunende diensten verlenen in bijvoorbeeld de logistieke sector van het leger.

Er ontstond in de Verenigde Staten een groeiende aandacht voor de heroïsche daden van de, grotendeels door zwarte soldaten bemande, *Red Ball Express*. Dat juist deze soldaten 'plotseling' zoveel aandacht kregen kan voor een groot deel toegeschreven worden aan de 'zwarte pers' die in de jaren '40 sterk in opkomst was. De belangrijkste voorbeelden hiervan zijn de Amerikaanse kranten de *Chicago Defender* en *the Pittsburgh Courier* die onder andere de 'Double V campaign' lanceerde. Via deze campagne eiste de *Courier* dat zwarte Amerikaanse soldaten die hun leven riskeerden na hun dienstitijd als volwaardig eersterangs burger werden behandeld in de Verenigde Staten.⁷ Een campagne zoals die van de *Pittsburgh Courier* kon veel teweeg brengen en zorgde niet alleen voor aandacht onder de zwarte bevolking van de Verenigde Staten. Dat de zwarte pers rond de Tweede Wereldoorlog een enorme impact had op het leven van Afro-Amerikanen valt bijvoorbeeld te lezen in een toonaangevende studie uit 1944 naar zwarte Amerikanen door Gunner Myrdal:

*The importance of the Negro press for the formation of Negro opinion, for the functioning of all other Negro institutions, for Negro leadership and concerted action generally, is enormous. The Negro press is an educational agency and a power agency. Together with the church and the school — and in the field of interracial and civic opinions, more than those two institutions — it determines the special direction of the process through which the Negroes are becoming acculturated. The Negro press causes, on the one hand, an intense realization on the part of the Negroes of American ideals. On the other hand, it makes them realize to how small a degree white Americans live up to them....the Negro press is of tremendous importance. It has rightly been characterized as "the greatest single power in the Negro race."*⁸

5 G. Gerstle, *American Crucible: Race and Nation in the Twentieth Century*, (Princeton, 2001), p35

6 M. MacGregor Jr, *Integration of the armed forces, 1940-1965*, (1985 Washington, D.C.) hfdst 2

7 P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006), p 180-181

1.2 *The New York Times*

In de jaren zestig, de hoogtijdagen van de *civil rights movement*, was de rol van de zwarte pers ten opzichte van de jaren veertig en begin jaren vijftig veranderd. Landelijk werd de trend wat betreft de berichtgeving over raciale kwesties niet langer gezet door zwarte kranten en tijdschriften, maar voornamelijk door één specifieke blanke krant: *the New York Times*.⁹ De toon werd gezet op 29 maart 1960 toen de *Times* een paginagrote advertentie publiceerde met de kop “*Heed Their Rising Voices*” die als doel had fondsen binnen te halen voor *civil right* voortrekkers als Martin Luther King Jr. en ondertekend was door zestig bekende zwarte Amerikanen zoals Sidney Poitier en Sammy Davis Jr.¹⁰ Deze advertentie omschreef een “*unprecedented wave of terror police actions against peaceful demonstrators in Montgomery, Alabama by those who would deny and negate that document which the whole world looks upon as setting the pattern for modern freedom...*” De meeste omschrijvingen in de advertentie waren accuraat, maar een aantal aantijgingen tegen de politie werden schromelijk overdreven. Vandaar dat een van de politie commandanten die bij de actie betrokken was, L.B. Sullivan, de *New York Times* aanklaagde wegens smaad. Nadat de krant aanvankelijk in het ongelijk werd gesteld en een schadevergoeding van 500.000 dollar diende te betalen, ging de Supreme Court in beroep unaniem mee met het argument van de *Times* dat als ieder kritisch stuk over een *public official* streng gecontroleerd moest worden, de persvrijheid ernstig werd ingedamd. De *Supreme Court* oordeelde dat “*profound national commitment to the principle that debate on public issues should be uninhibited, robust, and wide-open.*” Met deze uitspraak forceerde de *Times* dus de mogelijkheid tot een open debat en kritische berichtgeving over raciale kwesties in niet alleen het land maar ook binnen instellingen als het Amerikaanse leger. Dat de *New York Times* als blanke krant toonaangevend kon zijn in een kwestie die tot halverwege de jaren vijftig het domein was van de zwarte pers kwam mede door een overwinning van de *National Association for the Advancement of Colored People (NAACP)*, in de zaak *Brown versus Board of Education* op 7 mei 1954.¹¹ De uitspraak in deze zaak beperkte zich officieel tot desegregatie van lagere scholen maar had verstrekkende gevolgen voor publieke instellingen, hoger onderwijs, bibliotheken en bijvoorbeeld musea. Overal

8 G. Myrdal, *An American Dilemma: the negro problem and modern democracy* (1944), p923

9 J.P. Winter and C.H. Eyal, *Agenda Setting for the Civil Rights Issue*, Oxford Journals Vol 45, issue 3 (2001), p 379 - 381

10 *The New York Times*, 29 maart 1960, p 8

11 A. Lester, *Brown v. Board of Education Overseas*, (Read 2004), p458

waar segregatie door *state law* in stand werd gehouden, zou dit in de komende jaren stap voor stap teruggedrongen worden door de uitspraak in *Brown v. Board of Education*. Paradoxaal genoeg zou de zwarte pers hier het grote slachtoffer van worden. Rassenrelaties en sociale onrust werden, zoals nog zal blijken, twee van de belangrijkste onderwerpen waar de kranten in de jaren vijftig en zestig over zouden berichten.¹² Blanke kranten werden hierdoor gedwongen om getalenteerde zwarte schrijvers aan te nemen die beter over de zwarte gemeenschap konden schrijven dan hun blanke collega's. Ook konden zij makkelijker verslag doen bij rellen en opstootjes waar zwarte Amerikanen bij betrokken waren.¹³

Al in de jaren zestig fungeerde de *New York Times* als een meetlat voor de geschreven media wat betreft de berichtgeving over raciale kwesties.¹⁴ Ook in dit onderzoek zal de *Times* als vergelijkingsmateriaal dienen voor de bladen van de zwarte pers. Percival Prattis, redacteur van de *Pittsburgh Courier* verwoordde al vroeg de angst van veel zwarte media: *I don't think the Negro press will continue much longer because community attitudes zero and I refer to attitudes of both black and whites - are going to continue to change. News that you would formerly only find in the Negro newspaper is going to be in the white papers before Negro reporters can get to it. And, the Negroes who are most qualified to be journalists are going to find their jobs with the white papers, radio and TV... The black publishers will not have the opportunity to make the money they used to make and will go into something else.*¹⁵

In zijn onderzoek "*The issues of the sixties: an exploratory study in the dynamics of public opinion*" toont Ray Funkhouser aan de hand van kwantitatief onderzoek aan dat de oorlog in Vietnam het enige onderwerp (in de door hem onderzochte geschreven media) is dat vaker besproken wordt dan de rassenkwestie. De ranglijst die hij heeft gemaakt is tot stand gekomen op basis van frequentie afgezet tegen een belangrijkheidsfactor van het medium. Zoals eerder aangegeven is de rol van het Amerikaanse leger met betrekking tot raciale kwesties altijd al een van voortrekker geweest ten opzichte van de Amerikaanse samenleving. Het feit dat er, zoals blijkt uit meerdere studies, in de

12 G.R. Funkhouser, *The issues of the sixties: an exploratory study in the dynamics of public opinion*, public opinion quarterly 37 p62-75

13 P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006), p 199-200

14 David R. Davies, *the Press and Race, Mississippi journalists confront the movement* (Mississippi 2001), Hfdst 6

15 P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006), p 199-200

jaren zestig meer is geschreven over zowel Vietnam en raciale kwesties dan over ieder ander onderwerp vormt een aanleiding om de berichtgeving over deze onderwerpen inhoudelijke te analyseren. Die analyse houdt in dat de berichtgeving over de raciale kwestie in het leger in de zwarte geschreven media onderling vergeleken wordt en wordt afgezet tegen de dé toonaangevende krant uit die periode over dit onderwerp, *The New York Times*. De methode voor deze analyse wordt later nog uitgebreid uitgelegd.

1.3 *The Sixties*

De jaren zestig vormden een uiterst turbulente tijd waarin het beeld dat veel blanke Amerikanen van de Afro-Amerikaanse soldaat hadden binnen tien jaar totaal veranderde. In het begin van de jaren zestig werd deze nog gezien, en zo zag hij zichzelf vaak ook, als *the good soldier*: trots en blij met de erkenning van zijn burgerschap dat hem in staat stelde te vechten en zich op te offeren voor zijn vaderland. De 'Neger' zou geen tweederangs burger meer zijn, maar een volwaardige Amerikaan die overzees kon bewijzen dat hij zijn land net zo goed, of zelfs beter, kon verdedigen als de blanke man. Zoals nog duidelijk zal worden waren er in de jaren 1960-1965 meerdere oorzaken die ertoe bij hebben gedragen dat deze *mindset* voor veel Afro-Amerikanen zou veranderen. Zo vonden de ergste rellen die de stad Los Angeles ooit had gezien plaats in 1965. Deze *Watts-Riots* ontvlamden door een mix van constant politie geweld tegen zwarten, uitsluiting van die bevolkingsgroep van de huizenmarkt en het onderwijs en een grote mate van armoede onder de Afro-Amerikaanse bevolking. Los Angeles zou dan ook niet de enige stad zijn waar rassenrellen plaatsvonden en behalve in de steden werd de onvrede over de behandeling van zwarte Amerikanen ook in het leger, zowel óp als rondom de bases, steeds duidelijker zichtbaar. Ondertussen was het in veel staten nog onmogelijk voor zwarte jonge mannen om toe te treden tot de *National Guard*, de Amerikaanse reserve. Ondanks Federale wetgeving die segregatie in alle geledingen van de krijgsmacht officieel aan banden legde waren er in veel, vooral zuidelijke staten gouverneurs die de toetreding van zwarte mannen tot de *National Guard* als bedreiging van de stabiliteit van de reserves zagen. Dit zijn belangrijke oorzaken die er toe bij hebben gedragen dat zwarte soldaten in de tweede helft van de jaren zestig, en dan vooral in de periode ná de moord op Martin Luther King Jr., mondige soldaten werden die er niet op zaten te wachten om tegen hun zin in uitgezonden te worden voor een land dat hen niet als volwaardig burger erkende. Het is daarom interessant om ook deze periode te onderzoeken. Op 4 april 1967, in dezelfde maand dat Muhammad Ali dienst weigerde, sprak de meest invloedrijke persoon binnen de *civil rights movement*, Martin Luther King Jr., zich uit tegen de oorlog in Vietnam; zwarte Amerikanen moesten niet strijden voor vrijheden die zij niet hadden in Georgia en Harlem.

Wat betreft de doelstellingen van de Verenigde Staten in Vietnam was hij pijnlijk duidelijk: *I have no doubt in my mind ... that we have no honorable intentions.*¹⁶ Het Tet-offensief van 1968, waarbij de Vietcong en de Noord-Vietnamezen onder andere de vijf grootste steden in Zuid-Vietnam aanvielen, genereerde in een klap veel aandacht voor de oorlog. Ondanks een overwinning voor de VS, een waar veel verliezen tegenover stonden, voelden veel Amerikanen zich bedrogen door hun overheid.¹⁷ De beloofde “klinkende overwinning” van President Johnson leek immers verder weg dan ooit. Het onverwachte offensief, en de aankondiging daarna van Johnson dat de Verenigde Staten de oorlog wilden beëindigen door te onderhandelen in plaats van een overwinning te behalen zorgde ervoor dat het moraal van de manschappen tot een dieptepunt zakte; er zijn maar weinig mensen die voor een verloren zaak willen vechten.¹⁸ De donderslag voor zwarte soldaten volgde echter in april van dat jaar. Exact een jaar nadat hij zich uitsprak tegen de oorlog werd Martin Luther King Jr. neergeschoten en dit zou directe gevolgen hebben voor zwarte soldaten in de Verenigde Staten, in Vietnam en op andere plekken. Veel soldaten wisten niet hoe ze met dit verlies om moesten gaan. Het moreel onder veel zwarte soldaten was al lager na zijn uitspraken een jaar daarvoor, nu daalde dit echter tot een absoluut nulpunt. De reacties onder Afro-Amerikaanse soldaten liepen uiteen van verdriet en rouw tot agressieve verontwaardiging en woede die zouden leiden tot raciale spanningen en onlusten op legerbases. De eerste rellen vonden plaats op *Camp Lejeune* in het zuiden van de Verenigde Staten en sloegen over naar andere landen waar het Amerikaanse leger actief was. Ook in verschillende steden in de Verenigde Staten ontstonden weer rellen en de overheid kon deze niet in de hand houden zonder de hulp in te roepen van het leger en de *National Guard*. Onder deze troepen die werden ingezet voor *Riot Duty* waren veel zwarte soldaten die het vooruitzicht te moeten vechten tegen zwarte burgers problematisch vonden en zodoende weigerden bevelen op te volgen. Ondertussen waren er blanke soldaten die de dood van King openlijk op hun basis vierden: er werd geparadeerd met vlaggen van de voormalige Confederatie vlaggen en in gewaden van de Ku Klux Klan. Het is overbodig te stellen dat dit gedrag een oplossing in de rassenkwesie niet bepaald stimuleerde. Integendeel, steeds meer zwarte soldaten sloten zich aan bij een militante groepering en eind jaren zestig begroetten veel zwarte soldaten elkaar met een *black power salute* in plaats van de officiële groet.¹⁹ De segregatie zoals zwarte Amerikanen uit de zuidelijke staten dat ‘gewend’ waren, werd meegenomen naar overzeese legerbases en omringende uitgaansgebieden in bijvoorbeeld Japan en

16 C. Quispel, ‘*Brothers in arms*’. *Zwarte soldaten in Vietnam*, Leidschrift, jaargang 11 nummer 2 (2004), p128

17 J.E. Westheider, *The African American Experience in Vietnam, Brothers in Arms*, (2008), p73

18 J.E. Westheider, *The African American Experience in Vietnam, Brothers in Arms*, (2008), p73

Korea. Steeds minder zwarte jongens zouden bijtekenen voor een nieuwe *tour of duty* in Vietnam en er was steeds meer discussie over de buitenproportionele hoeveelheid zwarte gesneuvelden ten opzichte van blanke doden in Vietnam. De carrièrekansen voor Afro-Amerikanen in het leger aan het begin van de oorlog waren veel beter dan de vooruitzichten in de burgermaatschappij maar ook dit zou eind jaren zestig gaan veranderen. Hoop en verwachting hadden plaats gemaakt voor teleurstelling en woede.²⁰ Een tendens die, zoals zal blijken, ook merkbaar was in de berichtgeving over zwarte soldaten in het Amerikaanse leger.

1.4 Methode

In deze scriptie worden artikelen en redactionele stukken van 1 zwarte Amerikaanse krant en 2 zwarte weekbladen geanalyseerd: *the Pittsburgh Courier* (vanaf 1967 *the New Pittsburgh Courier*), *Jet Magazine* en *Negro Digest*. De keuze voor deze bladen zal nog worden toegelicht. De artikelen van deze bladen worden in twee tijdsvakken onderling vergeleken en naast artikelen uit de *New York Times* gelegd die het thema van de gekozen berichten zo dicht mogelijk naderen. In dit onderzoek worden in tegenstelling tot het onderzoek van Funkhauser de artikelen op taalgebruik, historische achtergrond en beoogde doelgroep geanalyseerd. Er wordt als eerste een onderscheid gemaakt tussen nieuwsberichten, achtergrondverhalen, interviews en *editorials*. Inhoudelijk wordt er gekeken waar het betreffende bericht over gaat en of de auteur neutraal, negatief of juist positief staat tegenover de rassenkwestie in het leger en hoe dit zich verhoudt ten opzichte van de koers van het betreffende medium. Is dit bericht duidelijk sturend of juist objectief? Worden er zaken door de auteur of geïnterviewde gesuggereerd of eerder met terughoudendheid benaderd? Wat betreft plaatsing is het belangrijk om te kijken hoe prominent het bericht in het medium staat en hoeveel plaats er voor is vrijgemaakt. Uit deze analyse moet blijken in hoeverre de berichtgeving van de geselecteerde zwarte geschreven media over de raciale kwestie in het leger wat betreft toon en inhoud onderling verschilt en vooral hoe dit zich ten opzichte van de *New York Times* verhoudt; de blanke, of geïntegreerde, Amerikaanse krant die de agenda zette en de meetlat werd als het gaat om de berichtgeving rond de *civil rights movement* in de jaren zestig.²¹ Het doel van dit onderzoek is *niet* om zoals bij de methode van Funkhauser te onderzoeken *hoeveel* artikelen er aan welk onderwerp

19 C. Quispel, 'Brothers in arms'. *Zwarte soldaten in Vietnam*, Leidschrift, jaargang 11 nummer 2 (2004), p134

20 Ibidem, p121

21 David R. Davies, *the Press and Race, Mississippi journalists confront the movement* (Mississippi 2001), Hfdst 6

gewijd zijn, maar om een *beeld* te geven van de inhoudelijke berichtgeving en de tendens hiervan in de jaren zestig. Het onderzoek zal worden verdeeld in twee periodes. De periode 1960-1966 en de periode 1967-1969. Er is gekozen om de jaren zestig in deze twee ongelijke periodes te behandelen omdat de periode '67-'69 wezenlijk verschilt van de jaren daarvoor. In 1967 werd de kentering van *the good soldier* naar een mondige, en soms opstandige, zwarte soldaat het meest duidelijk zichtbaar. Denk bijvoorbeeld aan het feit dat King zich in dat jaar uitsprak tegen de oorlog en dat Muhammad Ali weigerde zijn dienstplicht te vervullen. De hoeveelheid artikelen die betrekking hebben op het thema van dit onderzoek is in die periode ook beduidend groter dan in de jaren 1960-1966. Voor ieder medium zullen de thema's soms van elkaar af wijken. Dit komt doordat bijvoorbeeld de doelgroep en de insteek van een blad als *Negro Digest* anders is dan van *the Pittsburgh Courier* of *Jet Magazine*. Voor het verzamelen van artikelen is in de databases van de genoemde bladen gezocht op kernwoorden die te maken hebben met het thema zoals: *Negro, Soldier, Vietnam, Black G.I., Riots, Foreign policy and Military, Marten Luther King, Draft, Draft Dodging, Riot Duty, Death rates blacks, reenlistment rates blacks, racism army, off-base racism, Watts-riots, Veterans, Lejeune, Tet, McNamara, Johnson and Civil Rights* en andere vergelijkbare zoektermen. Er wordt naast een inhoudelijke analyse ook ingegaan op de achtergrond waartegen *the New York Times, the Pittsburgh Courier, Jet Magazine, en Negro Digest* hun koers als medium baseerden in een decennium dat meer en meer gekenmerkt werd als een tijdperk van raciale polarisatie. Voor deze scriptie is een selectie gemaakt uit het enorme aanbod van artikelen uit de databases van de vier te bespreken bladen. De selectie is zo samengesteld dat er een beeld gevormd kan worden van de berichtgeving over de zwarte soldaat in het Amerikaanse leger, en de rol van het leger in de emancipatie van de zwarte Amerikaan. Vanwege beperkingen aan de omvang van een Masterscriptie zullen daarom niet alle belangrijke gebeurtenissen uit de jaren zestig waarover bericht is behandeld kunnen worden; soms wordt er juist bewust gekozen voor 'kleinere' verhalen.

In hoofdstuk twee wordt, naast de *New York Times, the (New) Pittsburgh Courier* behandeld. Deze krant maakte naam in de jaren '40 en kende in die periode een enorme groei wat betreft oplage en adverteerders. In de jaren vijftig echter keerden vele, vooral blanke, adverteerders zich af van de *Courier* vanwege de focus van de krant op de *Civil Rights Movement* en de toen nog, in hun ogen, soms agressieve benadering van dit onderwerp ten opzichte van blanken. Er werden wijzigingen doorgevoerd zoals de overgang naar een tabloid formaat waardoor de krant meer en meer lezers verloor en het blad in 1959 werd overgenomen door de conservatieve zwarte zakenman S.B. Fuller die de koers van de krant al snel zou veranderen. In dit hoofdstuk zal worden stilgestaan bij de oorzaken van de nieuwe koers die Fuller voorhad met de krant en de gevolgen hiervan voor de verkoop en de inhoud en kwaliteit van de artikelen. De *Pittsburgh Courier* was in de jaren '60 duidelijk

niet meer de krant van *the Double V Campaign* maar werd volgens veel bronnen juist gekenmerkt door een overwegend gematigde berichtgeving als het gaat om de raciale kwestie in de Verenigde Staten. Tevens probeerde Fuller een nadruk te leggen op positief, zwart, nieuws.²²

Naast een toonaangevende krant als de *Courier* worden ook twee tijdschriften behandeld. Het eerste daarvan is *Jet Magazine*. *Jet* werd opgericht in 1951 door John H. Johnson, de man achter het succesvolle blad *Ebony*. *Jet* was bedoeld als een 'snel' blad dat vooral veel jonge zwarte Amerikanen aan moest spreken. Naast hitlijsten, roddels en een foto met *the Beauty of the Week* was er veel ruimte voor meer serieuze onderwerpen. Het blad verwierf nationale bekendheid met de berichtgeving over de moord op Emmet Till. Deze zwarte tiener werd in 1955 in Mississippi op gruwelijke wijze om het leven gebracht door twee blanken omdat de manier waarop hij een witte vrouw in hun winkel aansprak hen niet aanstond. Deze zaak zou uitgroeien tot "*the first great media event of the Civil Rights Movement*".²³ *Jet Magazine* kende een explosieve groei in de jaren vijftig die voor zwarte dagbladen zoals *the Courier* en *the Chicago Defender* juist gekenmerkt werd door een groot verval en het blad werd landelijk erkend als een invloedrijk magazine voor Afro-Amerikanen. De kritische toon en de harde woorden die *Jet* durfde te gebruiken met betrekking tot de rassenkwestie in combinatie met het snelle en jonge imago bleek het doel niet te missen en deze lijn zou worden doorgetrokken tot in de jaren '60 en verder. *Jet* had een rubriek genaamd "*Armed Forces: 'To give Jet readers a special report on the role of Negro G.I.'s fighting in the Vietnam war.*"²⁴ Deze rubriek was vooral populair bij zwarte soldaten op bases in de Verenigde Staten en in Vietnam, waar het blad toch moeilijk te verkrijgen was. Dit had veel te maken met de beperkte beschikbaarheid van recreatieve middelen die waren afgestemd op Afro-Amerikanen. De meeste muziek, bladen en entertainment die vanuit de Verenigde Staten werden ingevlogen vielen namelijk voornamelijk in de smaak bij blanke soldaten en dan vooral die uit het zuiden van de Verenigde Staten.. Deze jongens hielden er over het algemeen toch een andere smaak op na dan hun zwarte *brothers in arms*. Dit leidde er vaak toe dat rond de overzeese militaire bases gescheiden recreatieve gebieden ontstonden voor zwarte en blanken soldaten. De *New York Times* berichtte bijvoorbeeld over een basis in Okinawa in 1964: "*American sociological conditions, transplanted to this oriental island, have made it a racially segregated area frequented almost entirely by United States Negro servicemen in civilian clothes.*"

²² T. Borstelman, *The Cold War and the Color Line, American Race Relations in the Global Arena* (Harvard 2001), p 54-55

²³ D.R. Davies, *An industry in Transition: Major Trends in American Daily Newspapers, 1945-1965*, (PhD diss., University of Alabama 1997), hfdst 6

²⁴ Editors note, *Jet Magazine*, Issue sept 9-1965, p45

Here the Negro finds friendly and often attractive Ryukyuan girls, a place to drink and relax amongst others of his race and shops that cater to his tastes"²⁵. Racisme en segregatie op en rond de basis zal nog uitvoerig aan bod komen maar dit citaat geeft een indicatie van hoe erg de zwarte soldaat behoefte had aan een plek waar hij niet omringd werd door "*southern hillbillies*" en waar het aanbod meer was afgestemd op zijn eigen behoefte.

Het tweede tijdschrift dat aan bod komt is het maandblad *Negro Digest*. Dit blad werd in 1942 als eerste opgericht door John H. Johnson en zou later de weg vrijmaken voor bladen als *Ebony* en *Jet magazine*, die ook door hem werden opgericht. Het blad begon als spin-off van het populaire *Readers Digest* maar dan afgestemd op Afro-Amerikanen. Nadat in 1961 Hoyt Fuller werd aangetrokken als hoofdredacteur zou het blad de ultieme uitingsvorm worden van wat eind jaren zestig de *Black Arts Movement* werd genoemd. *Negro Digest* mikte daarmee in de jaren '60 veel meer op de intellectuele Afro-Amerikaan dan voorheen gedaan werd. Een standaard uitgave bestond uit ongeveer 8 artikelen van samen 98 bladzijden. De uitgave van juni 1967 bijvoorbeeld bevatte een samenvatting van *Black Skin White Masks* van psychoanalist Frantz Fanon maar ook een stuk van Martin Luther King Jr.: *Stand on War and Peace: Martin Luther King Jr. Explains.*" Het blad publiceerde geen 'hard' nieuws en hield zich niet zozeer bezig met de waan van de dag maar legde de focus op opinie, kunst, discussie, filosofie en politiek.²⁶ De *Black Arts Movement*, met als belangrijkste spreekbuis *Negro Digest* was "*the aesthetic and spiritual sister of the Black Power concept. As such, it envisions an art that speaks directly to the needs and aspirations of Black America*".²⁷ Toch werd *Digest* vaak ook gekocht om de *editorial* van Hoyt Fuller zelf, dat vaak op de achterflap van een uitgave te vinden was en waarin hij in vaak niet mis te verstane bewoordingen zijn ongezouten mening gaf over raciale kwesties in de Verenigde Staten. Hoewel er in dit blad beduidend minder artikelen opgenomen zijn die direct gaan over de rassenkwestie in het leger wordt dit blad toch opgenomen in dit onderzoek; op deze wijze kan er een zo duidelijk mogelijk beeld ontstaan van een breed scala aan kranten en tijdschriften die door verschillende lagen van de zwarte, en ook blanke bevolking van de Verenigde Staten werden gelezen.

25 *The New York Times*, 29-3-1964, p12

26 Salaam, Kaluma ya, *Historical Overviews of the Black Arts Movement*, (New York, 1995)

27 L. Neal, *The black Arts Movement, Drama review 1968, the making of African American Identity* Vol 3. (1968)

2.1 *The Black Press: The Pittsburgh Courier*

Met de opkomst van de *civil rights movement* had journalistiek Afro-Amerikaans Amerika nieuwe, belangrijke onderwerpen om over te schrijven. Enkele tot de verbeelding sprekende voorbeelden hiervan zijn de *sit-ins* die als geweldloze protest acties vanaf 1960 steeds vaker gehouden werden, de *Freedom Riders* die in 1961 *interstate* bussen met zowel blanken als zwarte Amerikanen aan boord het zwaar gesegregeerde zuiden in reden en de zwarte activist James Meredith, die zich liet inschrijven bij de gesegregeerde Universiteit van Mississippi. In deze periode werd de zwarte pers geconfronteerd met een veranderende houding vanuit de eigen gemeenschap waar het ging om raciale kwesties. Waar tot dan toe duidelijk was welke externe krachten “de overleving en de emancipatie van het zwarte ras” bedreigden werd nu duidelijk dat de steun voor deze zaak vanuit de Afro-Amrikaanse gemeenschap zélf ook niet meer vanzelfsprekend was.²⁸ De gemeenschap was grofweg in drie groepen te verdelen. De eerste groep stond geweldloze acties voor. Deze vorm van verzet tegen een gesegregeerde samenleving zou moeten leiden tot het verkrijgen van volwaardige burgerrechten. Deze groep handelde in de geest van Rosa Parks ten tijde van de *Montgomery Bus Boycott* in 1955. Een tweede groep hing juist de gedachte aan dat geweld met geweld beantwoord diende te worden. Uit deze groep kwamen militante organisaties als de *Black Panther movement* voort. De derde en laatste groep was bang dat de het verzet van de andere fracties zou leiden tot een vervreemding van de blanke Amerikanen, niet in de laatste plaats omdat zwarte verzetsgroepen en militante organisaties in de beleving van veel blanken ongetwijfeld waren geïnfiltreerd door

28 Charles A. Simmons, *The African American Press, with special reference to four newspapers, 1827-1965*, (1998) p 91

communisten. Dit zou de strijd voor gelijke rechten zeker geen goed doen.²⁹ Aanhangers van deze laatste groep wilden zich het liefst zo min mogelijk onderscheiden van 'het blanke ras' en hadden de woorden "*don't rock the boat*" hoog in het vaandel staan als het ging om de behandeling van het raciale vraagstuk in de Verenigde Staten. Zoals een redacteur van de *Atlanta Daily World* het verwoordde: "*getting angry accomplishes nothing... we have to urge our readers to get smart. We have everything to lose [by being mad] and nothing to gain. What we want is goodwill. The less friction we create today, the less we will have to undo tomorrow.*"³⁰

In 1959 werd de *Pittsburg Courier* overgenomen door de conservatieve zwarte zakenman S.B. Fuller die besloot de redactionele koers van de krant over een andere boeg te gooien. Zoals een toenmalig redacteur van de *Courier* het formuleerde: "*Fuller decided the Courier would no longer be a black paper but an integrated news organ emphasizing 'positive' matters and avoiding all controversy in a time when blacks were becoming increasingly militant.*"³¹ De *Pittsburgh Courier* en andere 'zwarte' Amerikaanse kranten kenden eind jaren vijftig en in de jaren zestig een sterke daling in de lezersaantallen. Er zijn geen harde bewijzen dat de mensen die voorheen zwarte kranten lazen massaal over zijn gestapt naar steeds populairder wordende magazines als *Jet* en *Ebony*. Ook nu nog lopen de meningen hierover uiteen. Het is aannemelijk dat de zwarte kranten mede aan hun eigen successen ten onder zijn gegaan. Blanke kranten zoals de *New York Times* die het niet zozeer moesten hebben van de witte, zuidelijke lezers hadden namelijk het potentieel om zwarte lezers aan te trekken maar wisten eind jaren vijftig nog niet of dit ook daadwerkelijk lukte. Nat Goldstein, *circulation director* bij *The New York Times*: "*I have walked around black neighbourhoods, and I have seen people carrying the Times, but we really have no formal research on who reads us in the ghetto.*"³² De *Times* ging steeds meer zwart schrijftalent aantrekken. Journalisten die hun top hadden bereikt bij kranten als de *Courier* maar ook net afgestudeerden Afro-Amerikanen gingen steeds vaker voor 'blanke' kranten als *the Times* werken. Dit werd met argusogen bekeken door de zwarte pers. De zwarte media waren bang om te veranderen in een opleidingsinstituut voor blanke gevestigde kranten terwijl er aan hun kant sprake was van een heuse *braindrain* die zou leiden tot een verminderde kwaliteit van berichtgeving. Een journalist van *the Courier* kon wel begrijpen waarom steeds meer

29 Ibidem, p 121

30 P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006), p 199-200

31 P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006), p 190

32 Ibidem, p 191

getalenteerde zwarten toevlucht zochten bij blanke kranten: “Eventually, the Negro student is graduated with good marks.... Where can he turn to get a starting job on a good newspaper? His best chance so far has been with the Negro newspapers. They are all right, but they are in a restricted area of the field of journalism. They [Negro students] are victims of segregation. Most of what practical Negro journalists know, they have learned by themselves and have taught themselves in terms of their special needs. They have been largely out of competition with the leaders in the great big world of [white] journalism, the ones who determine what par is and change it at their whim or wish.”³³ Deze *braindrain* had verstrekkende gevolgen voor de toon en kwaliteit van vooral editorials en columns in zwarte kranten: “because the most gifted writers black writers so often work elsewhere, the editorials and columns in the Negro papers rarely match the frontpage news in intensity. Voices are modulated back there – chiding, questioning and criticizing, but rarely raging, exhorting or threatening. The journalists on even the most outspoken papers usually sound middle-aged; tired, exasperated and cautious... Once a sword for freedom, the black press is now a flacid instrument.”³⁴

“Don’t rock the boat” waren de woorden die volgens de conservatieve S.B. Fuller model moesten staan voor de richting waar zijn nieuwe eigendom, *the Pittsburgh Courier*, in haar berichtgeving aan moest voldoen. Toen Fuller van de krant een geïntegreerd nieuwsorgaan wilde maken met een nadruk op positieve ontwikkelingen en die controversiële onderwerpen moest vermijden bleek dit al snel niet in lijn met de verwachtingen van de lezers.³⁵ Het verval en de terugloop in lezersaantallen dat in de jaren vijftig al was ingezet bij *the Courier* nadat steeds meer blanke adverteerders de stekker uit de krant trokken omdat er steeds meer over de *civil rights movement* werd geschreven zette door. Slecht management had al vóór het aantreden van Fuller gezorgd voor paniekreacties in het beleid. Zo werd er in de jaren vijftig kortstondig overgestapt op een onpopulair *tabloid* formaat en er werden keuzes gemaakt in de berichtgeving die veel zwarte lezers van de krant vervreemden. Zo verscheen er vlak na de *Montgomery Bus Boycott* een serie artikelen met de naam “What’s good about the South”, een titel die kwaad bloed zette bij veel zwarte lezers aangezien het leven voor Afro-Amerikanen in het zuiden van de Verenigde Staten nog steeds een moeilijk leven was.

Naast een krimpend aantal zwarte kranten telden de Verenigde Staten begin jaren zestig nog 131 week of maandbladen die alles bij elkaar voor een totale circulatie van 1,5 miljoen oplages op een

33 C.J. Doreski, *Writing America Black, Race rhetoric in the public sphere*, (Cambridge 1998), p 169

34 P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006), p195

35 Ibidem, p 189

Afro-Amerikaanse bevolking van 20 miljoen mensen zorgden.³⁶ Ook al is dit lage cijfer mede verklaarbaar door de hoge mate van ongeletterdheid onder de zwarte bevolking in die periode was er nog steeds sprake van een algemene daling in de koopcijfers van de zwarte geschreven media. In het geval van de *Pittsburgh Courier* stond er dus een koerswijziging en verkeerd management aan de wieg van de problemen maar een belangrijke onderliggende oorzaak voor bijna ieder zwart geschreven medium was, zoals al eerder naar voren kwam, de *brain drain* die ontstond door het aantrekken van zwart schrijftalent door blanke media. Lezers gebruikten zwarte kranten vaak als een tweede krant om naast een *Times of Washington Post* te lezen wat er lokaal en in de zwarte gemeenschap zoal leefde en gebeurde. In 1966 werd de *Courier* overgenomen door het bedrijf achter de *Chicago Defender* omdat het niet uit de financiële kon komen. Dit veroorzaakte geen bewuste koerswijziging van de krant. Veel van het oude personeel kon gewoon blijven en het blad maakte een doorstart onder de naam *The New Pittsburgh Courier*.

2.2 *Jet Magazine & Negro Digest*

In tegenstelling tot S.B. Fuller bij de *Courier* wilde *Jet* en *Negro Digest* oprichter John H. Johnson niks van doen hebben met geïntegreerde bladen: “*The magazines also addressed issues of racial discrimination and injustice in the United States. Johnson wanted a black readership. He was somewhat disappointed that 12 percent of Ebony and Jet's readers were white, saying he wanted “to be king of the black hill, not the mixed hill.”*”³⁷ Het “kleine zusje” van glossy magazine *Ebony* werd in pocket formaat verkocht in slijterijen, kapperszaken en bodega’s en was dusdanig aanwezig in de zwarte gemeenschap dat het dankzij een bekende zwarte *comedian* de bijnaam “*The Negro Bible*” verwierf. De invloed van *Jet* op het *civil rights* vraagstuk zou zo groot zijn geweest dat President Lyndon B. Johnson uitgever John H. Johnson na een kritisch stuk over zijn persoon op het Witte Huis zou hebben uitgenodigd om hierover te discussieren. Na een toezegging van de uitgever om per direct te stoppen met de kritiek op de President heeft deze aangeboden om met een kopie van het blad voor een officiële foto te poseren. Ondanks een ogenschijnlijke grote betrokkenheid bij het onderwerp en de wens van Johnson om “*king of the black hill*” te willen zijn, is er in de literatuur lang discussie geweest over de rol van *Jet* voor de *civil rights cause*. De kritiek op het blad kwam vooral uit de hoek van *civil rights*- en *Black Power* activisten en zwarte journalisten die bij “witte” bladen werkten. Het blad zou te “soft” nieuws brengen en zich te vaak conformeren aan geldende politieke

36 Ibidem, p190

37 Clint C. Wilson, *Africa News Report, Discovering John H. Johnson, AN African American Media Mogul*, 20 augustus 2010

en sociale normen. Volgens de *Encyclopedia of African American History* behandelde het blad wel degelijk belangwekkend nieuws maar op een erg lichtverteerbare wijze en vaak veel later dan andere bladen waardoor het achter bleef op de actualiteit.³⁸ Johnson zelf en *chief editor* en correspondent Simeon Booker spreken deze kritiek direct en indirect tegen. In zijn autobiografie stelt Booker: “I was one of a small but dedicated cadre of black reporters and photographers whose stories and photographs in the black press finally drew the attention of mainstream media—and the world—to incidents of state-supported terrorism, as cameras caught public officials turning their backs on white mob violence, police siccing vicious dogs on peaceful protesters, powerful fire hoses slamming down women and children, and police horses galloping over prone bodies. The stories and pictures brought such a hue and cry from around the world, an embarrassed White House was finally shamed into action”³⁹ Booker is dus van mening dat de impact van *Jet* zo groot was dat het Witte Huis, net als in het voorbeeld van Johnson, wel op de berichtgeving moest reageren of naar moest handelen. In zijn boek spreekt Booker ook tegen dat *Jet* met hun berichtgeving over de *civil rights cause* achter andere bladen aanliep: “Concerning LBJ’s activities as vice president, *Jet* was sometimes the only news outlet that reported on his civil rights activities. He had never held a news conference for the black press, but we followed him anyway.”⁴⁰ Het probleem met veel literatuur over geschreven zwarte media in de jaren zestig is dat veel auteurs ofwel betrokken waren bij bijvoorbeeld de *civil rights-* of *Black Powermovement* ofwel als journalist voor het betrokken medium. Hierdoor sijpelt vaak een reeds te voorspellen oordeel over het blad, in dit geval *Jet*, door. Dit werd zoals besproken al eens aangestipt door de *Encyclopedia of African American History*. Het is daarom belangrijk dit te toetsen aan de hand van een inhoudelijke analyse van representatieve berichten in de *Courier, Jet en Negro Digest*. Dit laatstgenoemde blad, het eerste blad dat door John H. Johnson werd opgericht zou na de kritiek uit activistische hoek hét medium van uitgeverij Johnson worden dat zich naast positieve aspecten van “het zwarte leven” het meest tegemoet zou komen aan de behoeftes van een stijgend militant zwart publiek. Zoals zal blijken verandert de toon van het blad in de loop van de jaren zestig met als omslagpunt 4 april 1967, wanneer King zich uitsprekt tegen de oorlog in Vietnam. Er wordt in sommige artikelen zelfs opgeroepen tot revolutie en militant ingrijpen, niet alleen door de gastschrijvers, maar ook door redacteur Hoyt W. Fuller. John H. Johnson heeft zich ondanks de wens

38 *Encyclopedia of African American History 1896 to the present, from the age of segregation to the twenty-first century*, (Oxford University Press 2009) p24 – p25

39 S. Booker with C.M. Booker, *Shocking the Conscience, A Reporter’s Account of the Civil Rights Movement*, (University Press of Mississippi 2013), p15

40 Ibidem, hfdst 3

niet “*the king of the mixed hill*” te worden nooit kunnen vinden in de steeds radicalere zwart nationalistische koers die het blad onder Fuller ging varen.⁴¹ Toch voelde hij, ondanks het tegenspreken van de kritieken uit activistische hoek, de noodzaak om naast *Jet en Ebony* een blad uit te geven dat naast een positieve kijk op “*black life and black arts*” uitgebreider, serieuzer en kritischer moest stilstaan bij de rassenkwestie en de *civil rights movement*. Na een aanvankelijke stijging van de oplages in de jaren zestig zou het blad na de naamsverandering naar *Black World* het door dalende verkoopcijfers nog maar volhouden tot 1976.

3.1 Analyse 1960-1966

“Stories of racial discrimination in the United States and discriminatory treatment accorded diplomats from the many newly independent countries of the old colonial empires began to undermine our relations with these countries.”⁴² – Dean Rusk, Secretary of State

Tijdens de koude oorlog was de impact van de Amerikaanse rassenkwestie zó belangrijk voor de buitenlandse betrekkingen dat politici en beleidsbepalers het soms zelfs nodig achtten te benadrukken dat dit niet de enige drijfveer was voor *civil rights reforms*. Zoals een vooraanstaand lid van de *Democratic Nation Committee*, Louis Martin stelde: “*Let it be clear, in our own hearts and minds that it is not entirely because of the Cold War, not merely because of the economic waste of discrimination, that we are committed to achieving true equality of opportunity. The basic reason is because it is right.*”⁴³ Mary L. Dudziak, die in 2002 een onderzoek heeft gewijd aan de relatie tussen *civil rights reforms* en het beeld van de Verenigde Staten in het buitenland geeft aan dat het Witte Huis, en vooral Kennedy, zelfs bewust korte lijnen onderhield met vooraanstaande journalisten van onder andere de *New York Times*. In de *Pittsburgh Courier* verscheen in 1960 een artikel over de impact van de rassenkwestie op het buitenlands beleid van de Verenigde Staten.

41 *Encyclopedia of African American History 1896 to the present, from the age of segregation to the twenty-first century*, (Oxford University Press 2009) p240- p 241

42 M.L. Dudziak, *Cold War Civil Rights, Race and the image of American Democracy*, (2002), p153

43 *Ibidem*, p153-154

The Pittsburgh Courier, 16 April 1960: "The Negro's Dilemma: the Negro must endure inhospitality in a land that is his by birth and toil."⁴⁴ John Franklin, voorzitter van de afdeling geschiedenis van Brooklyn College en auteur van boeken over slavernij. Dit betreft een achtergrondverhaal van middelgrote omvang op pagina 14 van de krant.

De auteur betoogt dat het éne feit waar het grootste land in de wereld het minst trots op mag zijn, de omgang met de zwarte Amerikaan is. Dat blanken dit fenomeen vaak verdedigen met de opmerking dat de slechte behandeling van zwarten geen landelijk beleid is en dat de constitutie dit juist verwerpt doet volgens Franklin niets af aan het leed van de slachtoffers en het beeld dat dit werpt op de Verenigde Staten vanuit het buitenland. Hier kaart de schrijver meteen het publicitaire probleem aan waar het land mee kampt tijdens de Koude Oorlog: de regering van Verenigde Staten was zich er van bewust dat de slechte behandeling van zwarte Amerikanen als koren op de molen van Russische / communistische propaganda werkte. Er volgen in dit artikel voorbeelden van discriminatie die uiteenlopen van het weigeren van Afro-Amerikanen in hotels, hier ook wel omschreven als "*resourceful bigots*", tot lynchpartijen. Het antwoord op de veelgehoorde opmerking "ga terug naar Afrika" kan volgens een geëmotioneerde Franklin alleen maar zijn: "*this land is ours by right of birth, this land is ours by right of toil*". Hier verwijst de auteur duidelijk naar het slavernijverleden waarop de VS grotendeels gebouwd is. Hij eindigt met de conclusie dat de "*Negro*" trots moet zijn dat hij een grote rol speelt in de beeldvorming van de Verenigde Staten in het buitenland. Hij eindigt met een pijnlijk voorbeeld van "*bigotism*" dat als een lopend vuurtje de wereld over ging: De president van Ghana die geweigerd werd in een Amerikaans restaurant. "*That restaurant and thousands like it in the United States stand as symbols of insults to eighteen million Negro citizens and to a billion or so darker people elsewhere ... The only way such damage can be repaired is in the eradication of racist symbols and practices. To this task the American Negro is irrevocably dedicated.*"

Dit is een interessant stuk waarin de auteur een positieve rol voor de Afro-Amerikaan ziet weggelegd waar het gaat om het internationale imago van de Verenigde Staten tijdens de Koude Oorlog op te poetsen. Verder is het een zeer emotioneel en kritisch stuk op de Amerikaanse samenleving waarin wordt teruggegrepen naar de slavernij maar dat geen moment opruiend wordt. Franklin gebruikt zinnen en woorden waarin hij "*the Negro*" neerzet als standvastig, trots, als een kracht in de Amerikaanse maatschappij die vreselijke onwaardigheden en beledigingen heeft moeten slikken en nu zijn plaats in de samenleving probeert te begrijpen en zijn toekomst probeert te vinden.

44 *The Pittsburgh Courier*, 16 april 1960, p14

The New York Times, 12 augustus 1965: “Foreign Affairs: Race problems and Survival” C.L.

Sulzberger. Middelgrote buitenland *editorial* op pagina 34.⁴⁵ De auteur was een van de belangrijkste correspondenten van de *Times* en interviewde regelmatig wereldleiders en wisselde zelfs boodschappen voor hen onderling uit. Hij was een persoonlijke vriend van President John F. Kennedy en was zelfs betrokken bij diplomatieke aangelegenheden in het buitenland.⁴⁶

Sulzberger houdt een betoog over “*the vital importance of foreign policy*” voor de Verenigde Staten en de rol van racisme. Het is een duidelijk minder emotioneel betoog dan in het voorgaande artikel van Franklin. De auteur stipt vooral het economische en politieke belang van een goede omgang met minderheden in eigen land aan: “*Disagreeable interracial experience focuses especially on the United States, where millions of Negro Americans have not yet found their National role... a social minority still forced by social pressures into a kind of segregation, which is economically unable to exercise full opportunities.*” Sulzberger gebruikt geen zware woorden maar probeert een zakelijk punt over te brengen zoals onder andere blijkt uit de slotzin van de voorlaatste alinea: “*We are competing for the favor of foreign countries in a world whose population is predominantly dark and we are competing against a Chinese credo that seeks to stress racism to the disadvantage of the Western world.*”

Er zijn niet veel artikelen te vinden die zich zo expliciet uitspreken over de relatie racisme – buitenlands beleid als deze twee stukken. De artikelen zijn gekozen omdat ze overeenkomen wat betreft onderwerp en omvang en beiden zijn geschreven door vooraanstaande personen die in een betoog duidelijk hun mening weergegeven. De verschillen in toon zijn echter duidelijk merkbaar: de Afro-Amerikaan Franklin schrijft zoals gezegd met veel emotie een inspirerende uiteenzetting waar de blanke, soms elitaire, Sulzberger hetzelfde punt maakt door vooral het economische en geopolitieke belang te benadrukken zonder echt op de emotie van de lezer in te spelen.

3.2 *Off-Base Racism*

De volgende artikelen laten zien dat beeldvorming in het buitenland iets is waar wel degelijk rekening mee werd gehouden. De aandacht van de media zou er mede toe leiden dat de minister van Defensie, Robert McNamara, op 26 juli 1963 een richtlijn uitvaardigde die militaire commandanten verantwoordelijk maakte voor het tegengaan van discriminerende praktijken die invloed hadden op hun manschappen en afhankelijkken. De commandanten werden daarnaast verplicht een klimaat creëren, of dit zoveel mogelijk te stimuleren, waarin deze groep op gelijke kansen kon rekenen; zowel

45 *The New York Times*, 18-8-1965, p34

46 *Ibidem*, 21-9-1993

op de bases als in aangrenzende gemeenten waar soldaten veel van hun vrije tijd doorbrachten.⁴⁷ Slechts 19 jaar voor de uitvaardiging van de richtlijn van McNamara, in 1944 sprak een van zijn voorgangers, Minister van Oorlog Henry Stimson nog uit dat een dergelijke maatregel nóóit door het Amerikaanse leger getroffen zou worden: “*I reiterate that the War Department is not an appropriate medium for affecting social readjustments. It has never been so employed nor will it be.*”⁴⁸ Ondanks het gegeven dat er dus duidelijk een verandering was opgetreden in het leger waarbij de toestaan en soms zelf stimuleren van segregatie plaats had gemaakt voor de bevordering van integratie zou er in het tweede deel van de jaren zestig nog vaak bericht worden over het racistische klimaat in en rondom bases in binnen en buitenland. Veel van deze berichten werden geschreven na gewelddadige uitpattingen in het uitgaansleven waar soldaten bij betrokken waren. Soms waren de tegenstellingen en animositeit zo groot dat volgens geruchten de militaire politie bepaalde uitgaanswijken in Vietnam niet meer binnen durfden te gaan, tenzij onder begeleiding van een gewapend konvooi.⁴⁹ Dit beeld wordt in een meerdere artikelen van verschillende bladen die worden besproken bevestigd.

***The Pittsburgh Courier*, 22 juli 1961: Army’s Dixie-Minded G.I.’s spark brawls in Europe.**⁵⁰ Leonard Malone. Dit betreft een groot achtergrond artikel op pagina 17.

De correspondent begint het artikel door te benadrukken dat het Amerikaanse leger volledig geïntegreerd is en dat er vanuit zijn eigen ervaring als soldaat geen gevallen bekend zijn van *on-duty discrimination*. Tot zover is de auteur nog voorzichtig en lijkt hij al bij voorbaat aan te willen geven dat hij niet al teveel kritiek op defensie *an-sich* wil geven. Buiten diensturen en buiten de muren van de basis zijn de raciale spanningen in, in dit geval, Duitsland juist enorm groot volgens de auteur. In dit stuk wordt benadrukt dat de grotendeels zuidelijke blanke soldaten in het leger behoorlijk *Dixie-minded* zijn, wat een creatieve manier is om aan te geven dat het racistische *hillbillies* betreft. Segregatie als fenomeen wordt door de auteur betiteld als een “zuidelijke traditie en *America’s ugliest immigrant*”. De persoonlijke ervaring van de correspondent is een treffend voorbeeld van een soldaat die met goede hoop in het buitenland ging dienen en gedesillusionneerd terug kwam. In het

47 C.C. Moskos Jr., *Public opinion and the military establishment*, Sage research progress series on war, revolution, and peacekeeping Vol 1 (1970), p 149

48 Ibidem, p 151

49 C. Quispel, ‘*Brothers in arms*’. *Zwarte soldaten in Vietnam*, Leidschrift, jaargang 11 nummer 2 (2004), p 130

50 *The Pittsburgh Courier*, 22 juli 1961, p A17

artikel worden voorbeelden genoemd van Duitse en Deense horecagelegenheden waar onder dwang van blanke, zuidelijke soldaten Negers worden geweigerd waardoor regelmatig gevechten uitbreken. Het artikel eindigt met de boodschap dat het leger helaas nog niets tegen "off-base racism" heeft ondernomen terwijl commandanten juist gemachtigd zijn dit soort plekken off-limits te verklaren voor leger personeel. Dit vormt een weinig hoopvol vooruitzicht voor de zwarte soldaat die het racisme uit Amerika wil ontvluchten.

Dit artikel vormt samen met het artikel **Tan G.I.'s in Berlin**⁵¹ van dezelfde correspondent een goed voorbeeld van voorzichtige kritiek op het leger als instituut waar racisme nog steeds hoogtij viert. Ondanks de beweringen van Malone dat het leger begin jaren zestig op alle fronten volledig geïntegreerd was zal uit andere artikelen blijken dat dit nog zeker niet het geval was. De kans om officier te worden of net zoveel te verdienen als een blanke met dezelfde rang was nog steeds klein bijvoorbeeld. In beide artikelen is de toon niet vijandig, behalve naar zuidelijke soldaten, of opruiend maar wel voorzichtig kritisch en vooral waar het gaat om persoonlijke ervaringen klinkt er emotie door in de stukken: "*as it turned out, I was naive The army knew about it [off-base discrimination], which was evidenced by their extreme efforts to pretend that the problem didn't exist at all.*" . Malone wil aan de hand van citaten en voorbeelden de vinger op de zere plek leggen. Zo spreekt een Duitse burger: "*Whenever I see a negro soldier I feel ashamed because I know he's in Berlin protecting us and he has to contend with all that trouble in his own country*".⁵²

Tot 1967 waren berichten over discriminatie buiten diensturen minder vaak in de krant te vinden dan in de periode daarna. Voor veel zwarte kranten en bladen was het financieel lastig om correspondenten aan te trekken. Een blanke krant als *the New York Times* maar ook een uitgeverij als die van Johnson konden zich meer permitteren. Zwarte correspondenten moesten soms meer moeite doen om racistische hordes te nemen bij berichtgeving over bepaalde onderwerpen. De *Columbia Journalism Review* kwam in 1969 met een voorbeeld van een jonge zwarte journalist die een in het zuiden van de Verenigde Staten een verhaal wilde doorbellen: "*...after the morning session, I ran out and called in my story. It worked the first day, but on the second, when I went to the same [telephone] booth and asked the operator to get me Baltimore, she said, 'Aint you that nigger boy who called yesterday? You just put that phone down'. I protested but had to go find another phone.*"⁵³

51 Ibidem, 30 december 1961, pA24

52 *The Pittsburgh Courier*, 30 december 1961, pA24

53 Jules Witcover, *Washington's White Press Corps*, *Columbia Journalism Review*, Winter 1969-1970, p43

In bepaalde gevallen gold het omgekeerde ook voor blanke reporters zoals zal blijken uit een artikel over het uitgaansgebied in Okinawa. Dit was een belangrijke reden voor blanke kranten om ook zwarte correspondenten aan te nemen maar ook voor *the king of the black hill*, Johnson, om enkele blanke journalisten op de loonlijst te zetten.

The New York Times, 29-5-1963: Racial Troubles Are Reported Among U.S. Airmen in Canada, Ottawa orders an inquiry on tavern's barring negroes stationed at Harmon. Homer Bigart.⁵⁴

Middelgroot artikel, p 16, nieuwsbericht. De auteur is een ervaren oorlogsjournalist die tweemaal de *pulitzer prize* heeft gewonnen en lange tijd verslag heeft gemaakt van *civil rights reforms*.

Dit artikel maakt melding van onrust op een Amerikaanse luchtmacht basis in Canada. Canadese uitbaters houden hun etablissement dicht voor zwarte soldaten. Volgens de kolonel Davis, de basis commandant, omdat ze bang zijn dat blanke Amerikaanse soldaten dan hun zaak zullen boycotten. Op de vraag of hier wat aan gedaan wordt door het leger zegt Davis dat de caféhouders langzaam aan een milder houding richting gekleurden aannemen. Geweld heeft niet plaatsgevonden, er is wel 1 blanke soldaat onder arrest geplaatst wegens grof taalgebruik.

De toon van dit artikel blijft zakelijk en objectief. Er staan geen opvallende woorden of zinnen in. Aan de antwoorden van de kolonel valt wel af te lezen dat de ingekwartierde correspondent vragen over segregatie op de basis niet schuwt. Het antwoord van de kolonel hierop was dat de basis "het een strikt geïntegreerd betreft."

The New York Times: Negro G.I.'s on Okinawa Storm Police in Protest. Auteur onbekend.⁵⁵Kort nieuwsbericht, pagina 10 en: ***The New York Times 29-3-1964: Negro G.I. Area on Okinawa Typifies Unofficial Segregation. Emerson Chapin, special to the New York Times.***⁵⁶ Groot achtergrondverhaal, pagina 12

Het eerste artikel bericht kort over 50 zwarte soldaten die een politiepost bestormden uit protest tegen de arrestatie van een van hen door een blanke politieagent. Er wordt aangestipt dat de plek waar de rel plaatsvond een "*racial tensed area*" betreft. Het tweede, grote, bericht dat bijna twee maanden later is gepubliceerd gaat in op de spanningen in dit gebied. De auteur probeert de zaak duidelijk van meerdere kanten te belichten. Hij loopt in het Japanse Okinawa rond *Koza City*, een

54 *The New York Times*, 29 mei 1963, p16

55 *The New York Times*, 29 mei 1963, 10 februari 1964, p10

56 *Ibidem*, 29 maart 1964, p12

uitgaansgebied waar vooral zwarte soldaten te vinden zijn. Hij gaat in op de vraag of zwarten hier vrijwillig komen om blanken te ontvluchten of dat ze gedwongen hier komen omdat ze elders niet welkom zijn. Het antwoord laat hij in het midden. Wel gaat Chapin uitgebreid in op de vergelijking van bases in de Verenigde Staten met omliggende gesegregeerde recreatieve gebieden en de situatie op Okinawa: “*Racial clashes have occurred at several bases in Japan when Negroes active in the civil rights cause in the United States challenged discriminatory practices. Violence occasionally flares in Old Koza, as it does in other honky-tonk areas near the United States bases here.*” Het woord *honky-tonk* verwijst in deze context duidelijk naar gebieden met sterk zuidelijke invloeden. De auteur, zelf blank, ervaart dat hij wel wordt nageroepen in het gebied waar hij over schrijft maar bagatelliseert dat ondanks het feit dat hij zelf heeft gezien dat enkele blanke mannen gemaand worden weg te gaan en dat de muziek stopt in een bar waar twee blanke soldaten tegelijk binnenkomen. Het artikel eindigt met een citaat van een MP die Chapin waarschuwt niet de kern van *Koza City* op te zoeken: “it wouldn’t be wise to try your luck too far.”

Na het lezen van dit stuk blijft het beeld hangen dat Chapin zoekt naar manieren bepaalde zaken met de mantel der liefde te bedekken maar deze niet onder het tapijt wil schuiven. Lage criminaliteitscijfer worden aangehaald om aan te tonen dat dit bijna volledig zwarte gebied volkomen veilig is maar wel onder voorwaarde dat er niet teveel blanke soldaten op bezoek komen. De toon doet verder neutraal aan, het *honky-tonk* vormt de enige duidelijke verwijzing naar zuidelijke Amerikanen maar dit is geen term die als beledigend ervaren werd.

The New York Times, 5-9-1966: Brawl in Vietnam Had a Racial Tone. Eric Pace.⁵⁷ Groot artikel pagina 3.

Dit artikel bericht over een “*brawl*”, ofwel een ruzie tussen 200 zwarte en blanke matrozen in het zuiden van Vietnam. De toon van het artikel blijft zakelijk en genuanceerd. Door de basisleiding wordt benadrukt dat het slechts een ruzie betreft waar ook mannen van hetzelfde ras met elkaar hebben gevochten. Auteur Eric Pace benadrukt echter verschillende zwarte matrozen in interviews hebben aangegeven dat nieuws over rassenrellen bijgedragen heeft aan spanningen tussen blanke en zwarte soldaten. Interessant is dat benadrukt wordt dat het “*noncombat units*” betreft en dat blanken en zwarten soldaten in Vietnam over het algemeen goed samenwerken maar weinig vrije tijd samen doorbrengen. Over de vrije tijd is al een en ander aan bod gekomen maar beide zaken zullen in andere artikelen nog uitgebreider aan bod komen. Concluderend kan gesteld worden dat de toon van het artikel genuanceerd tot neutraal blijft maar dat de correspondent aantoont dat hoewel de legerleiding anders beweert, de matrozen zelf aangeven dat er wel degelijk sprake was van raciale

⁵⁷ *The New York Times*, 29 mei 1966, p3

spanningen die hebben bijgedragen aan wat officieel omschreven moet worden als een “brawl” en niet als een rel zoals commandant May aangeeft: “*I don’t think there are any incidents that involve racial tension here. What we do have are things that happen about a base when you have a lot of young men with nothing to do and too much beer to drink.*”

Uit een studie van het leger uit 1962 bleek hoever het probleem van *off-base* racisme reikte: 24% van alle Leger bases en 25% van de Marine bases lagen in gemeenten met gesegregeerde scholen. En maar liefst 31% van alle Leger installaties en 43% van de Marine bases lagen in gemeenschappen met gesegregeerde horeca gelegenheden. Na druk vanuit de *civil rights movement* en door berichtgeving over dit onderwerp zijn er onderzoeken gestart die hebben geleid tot het instellen van de richtlijn door McNamara in 1963.⁵⁸

Ook *Negro Digest* besteedde aandacht aan dit onderwerp. Een zwarte soldaat schreef in 1964 een artikel over de schaduw die een stadje in Virginia over een legerbasis kon werpen in ***Portrait of a southern Army town.***⁵⁹

“*Why, I asked myself, where we being forced at attention while Dixie was being played?*”

De kern van dit artikel gaat niet zozeer over het stadje in Virginia, “*the State that is the South*”, maar vooral over de invloed van het stadje Petersburg, en de staat Virginia, op de legerbasis *Fort Lee*. “*Not only does it refuse to let the Army influence its social customs, it even tries to exert as much of its own influence as possible over Fort Lee.*” Dit stuk laat verder goed zien dat de schrijver, een zwarte soldaat, zichzelf als een “*good soldier*” ziet, en daarom kritiek voor zich houdt en in pas loopt met het leger. Wanneer hij langs een blanke racistische gouverneur moet paraderen denkt hij: “*The Army, in its efforts to keep in step with local custom, had fallen out of step with the times. Had I been a hero or a fool I would have shouted this as I marched past the stands. But since I considered myself a good soldier, I saluted instead.*” De teleurstelling over het leger en zichzelf druipt van de auteur af. Met afkeur praat hij over de toestanden in Petersburg en hoe die een schaduw werpen over de legerbases. Vergeleken met artikelen in de *Courier, Jet* en de *Times* komt het leger, in 1964, het slechtste uit het verhaal van *Negro Digest*. De schrijver legt de schuld niet zoals je kan verwachten bij de de inwoners van Petersburg, maar bij het leger dat de plaastelijke gewoonten lijkt over te nemen wanneer dit zo uitkomt. Van de racistische zuidelijke gouverneur werd niet beter verwacht en deze moet het dan ook wel ontgelden maar de soldaat zelf wordt duidelijk verscheurd tussen enerzijds

58 C.C. Moskos Jr., *Public opinion and the military establishment*, Sage research progress series on war, revolution, and peacekeeping Vol 1 (1970), p 155

59 H.L. Martin, *Portrait of a southern army town*, *Negro Digest*, augustus 1964, p30- p36.

plichtsgetrouwheid en anderzijds een gevoel van walging omdat niet tegen zijn werkgever in te durven gaan: *“I was too engrossed in my thoughts and this spectacle before me to be amused by my comrade’s levity – or bitterness.”* Dit beeld wordt mooi weergegeven door de spotprent van de groetende zwarte soldaat bij de paal met racistische leuzen erop.

Ook *Jet* besteedt in een kort artikel op pagina 21 van het nummer van 16 januari 1964 enige aandacht aan racistische invloeden van buiten de basis. Twee zwarte soldaten gelegerd in Fort Knox in Kentucky hebben hun commandant gevraagd om een nabij gelegen restaurant te sluiten omdat deze weigert zwarten te serveren: *“we feel that this is an even more serious danger to the welfare and morale of members of your command than such problems as prostitution or crime for which establishments are now placed off limits; racism is perhaps the most harmful social disease, and to rob a man from his dignity harms him more deeply than robbing him of his money”*.⁶⁰ Het artikel is kort en heeft geen prominente plaats in het tijdschrift maar de titel **“GI’s Find Racism More Harmful Than Prostitution”** laat aan duidelijkheid weinig te wensen over.

Hetzelfde tijdschrift wijdde in 1963 een groot artikel met de treffende titel **“GI’s Fight Army to Escape Dixie with White Wives.”**⁶¹ Aan zes “interraciaal stellen” in Fort Benning in de zuidelijke staat Georgia die vechten tegen een besluit van het leger dat hen dwingt buiten de basis te gaan wonen in de stad Columbus. *Jet* plaatst dit verhaal duidelijk om aan te tonen dat het leger in hun ogen te weinig doet tegen racisme en om aandacht te vragen voor deze specifieke zaak. Er is een foto bij het artikel

⁶⁰ *Jet magazine, GI’s find racism more harmful than prostitution, 16 januari 1964, p21*

⁶¹ John H. Britton, *Jet Magazine, 13 juni 1963, p13 – p17*

geplaatst dat aantoont hoe krap het leven is in een barak met daarbij een pakkende zin: "Cramming a hallway as dim and narrow as their choices of future action..." Dat de zes stellen een strijd tegen het leger moeten voeren is volgens auteur Britton geen makkelijke keus geweest. De bedreigingen die interraciale stellen in 1963 in het zuiden ontvingen waren namelijk niet van de lucht: "If you don't want that nigger dangling from a tall tree, you'd better clear out, and I mean just that." Dit briefje was op de deur van een van de stellen geplakt. Naast de mogelijkheid geweld aangedaan te worden in Columbus hing er ook een gevangenisstraf boven het hoofd van de stellen als ze de basis zouden verlaten. Anno 1963 was 'miscengeneration' ofwel een huwelijk tussen verschillende rassen in Georgia nog verboden. Britton blijft in dit artikel herhalen dat het leger niet slecht is voor zijn mensen maar dat het keer op keer hetzelfde naïeve antwoord geeft op verzoeken voor huisvesting of overplaatsing, tot aan het Pentagon toe: "The Army's assignment policy is color blind and racial overtones do not belong in the assignment process". Zelfs wanneer het antwoord grimmiger wordt blijft de toon van het artikel naar het leger toe opvallend mild: "There is nothing the Army can do about this thing now unless you move out into Columbus and somebody gets hurt or killed - unless something drastic happens." Dit maakt hooguit los dat het leger er van wordt verdacht de stellen te gebruiken als "Political guinea pigs so someone in Washinton can prove something." Het artikel sluit met enkel vragen over de beweegredenen van het leger en de standvastigheid van de stellen.

Ondanks dat de stellen ontevreden zijn met hun situatie wordt er meerdere malen benadrukt dat er veel sympathie is vanuit het leger voor de stellen en dat ze ook niet zomaar uit de barakken worden gezet. Er wordt aan de andere kant ook niet gezorgd voor betere huisvesting. Dit artikel voldoet in zekere zin aan het beeld dat in de literatuur over *Jet* heerst; Er wordt weliswaar een gevoelig onderwerp aangekaart maar aan het einde van het artikel blijft het gevoel hangen dat de conclusie van het verhaal is dat zwarte soldaten en hun blanke vrouwen door een samenloop van omstandigheden in de problemen zijn geraakt en het leger nu eenmaal een traag apparaat is dat hier niet snel iets aan kan veranderen. Zelfs aan "Dixie territory" Georgia en de schrijvers van de dreigbrief

worden weinig woorden besteedt.

Negro Digest had als medium minder moeite met het plaatsen van stukken die duidelijke kritiek uitten op defensie.

In 1964 publiceerde het blad **Letter from an A.W.O.L. Soldier**⁶² Dit anonieme stuk van een soldaat die zonder toestemming afwezig is (*Absent Without Leave*, een stadium vóór deserteren) en zich afvraagt waar hij voor vecht en komt tot de conclusie dat zijn straf ondergaan makkelijker zou zijn dan het antwoord te vinden op de vraag of hij de kracht kan opbrengen *“to serve a society which so boldly denies me most nearly all that which it says I’m OBLIGATED to preserve.”* De toon van dit artikel, of deze brief - het is niet duidelijk of het echt een brief of een redactioneel stuk betreft, de schrijfstijl doet namelijk vermoeden dat het een geofende schrijver betreft en de auteur blijft anoniem - is bitter. In dit artikel twijfelt de soldaat over zijn politieke ideologie: hij besluit voor zichzelf dat hij geen communist kan zijn omdat het communisme voorschrijft wat een man moet doen en hij wil vrij zijn om zelf keuzes te blijven maken. Hij komt echter tot een besef: *“I was born black, am still black; was told and still am told that I’m living under a democracy which is in complete contrast to Communist teachings. One would have to be of rather minute intelligence if he is black and is not puzzled by these definitions when applied to his day-to-day existing.”* Er wordt aangehaald hoeveel moeite het leger doet om zwarte soldaten te doen beseffen, of geloven, dat de maatschappij waarin zij leven iedereen kansen biedt en dat er geen beter systeem bestaat dan de *“American way*

62 Negro Digest, oktober 1964, p33 - p36

of life". De schrijver voelt alsof hij door het leger gehersenspoeld wordt opdat hij dit ook echt gaat geloven en dat de maatschappij óók voor hem democratisch is: als dit écht zo zou zijn, stelt hij, "dan zou de hersenspoeling in het leger niet nodig zijn": dan wéét hij wel dat hij in een gelijkwaardige samenleving verblijft. Het leger wordt in deze 'brief' expliciet weggezet als instrument van een racistische samenleving. Dit is een compleet andere insteek dan de artikelen in de *Courier*, *Jet* en de *Times*.

The Pittsburgh Courier, 2 juli 1966: Viet Nam GI Tells His Frustrations. Auteur onbekend.⁶³ Anonieme ingezonden brief met begeleidend schrijven van de redactie. 2 pagina's, begint op de voorpagina.

De krant biedt de moeder van een zwarte soldaat uit Pittsburgh in Vietnam de kans om anoniem een brief van haar zoon in de krant te plaatsen. De krant plaatst een begeleidend schrijven en legt uit dat anonimiteit vereist is uit angst voor represailles vanuit het leger richting de familie. Volgens de redactie 'spreekt de brief voor zich'. De jongen uit in de brief zijn ongenoegen over het leger. Het is zijn tweede *tour of duty* maar nu komt hij er pas achter dat het leger een racistische instelling is en vraagt hij zich af wat hij in het land doet. "Here in Nam, when you look around, it looks like Harlem. All you see are Puerto Ricans and, yet and still, we're having so much racial troubles in the States." De hele brief is een uiting van ongenoegen richting het leger, het gebrek aan steun voor de oorlog, begraafplaatsen in de Verenigde Staten die gesneuvelde G.I.'s weigeren en meer. De brief is om twee redenen interessant: zonder het eerder genoemde hoger beroep van de *Times* had de *Courier* deze brief waar, zoveel kritische noten richting het leger gekraakt worden en die van afstand niet te checken zijn, nooit hebben gepubliceerd. Laat staan met een begeleidende tekst waar een opsomming wordt gemaakt van de hoofdpunten. Daarnaast is het de vraag of deze brief daadwerkelijk door de moeder van een soldaat is ingezonden of door een correspondent is geschreven. Vergeleken met de brieven van soldaten die naar *Jet Magazine* worden gestuurd, waarover later meer, lijkt deze brief eerder op een maatschappijkritisch betoog dan een brief aan iemands moeder.

Negro GI's Heroes in the Vietnam War, Air Force Says Negroes Don't Want to be Pilots, Vietcong Flops in Effort to put Race Wedge Between GI's.⁶⁴

Booker opent met de constatering dat "verassend genoeg" de landmacht meer zwarte piloten gebruikt dan de luchtmacht; 6 tegen 0. Een sergeant van de luchtmacht: "Nothing makes me happier than to see a brown face in an plane around here" Er volgen veel voorbeelden van hoe moedig de

63 *The Pittsburgh Courier*, 2 juli 1966

64 Simeon Booker, *Jet Magazine*, 19 augustus 1965, p 17 – p21

zwarte piloten in Vietnam zijn en de vraag wordt gesteld waarom het dan toch zo 'moeilijk' blijkt voor de luchtmacht om zwarte piloten te vinden. "*Still no one can figure out how so many Negroes can qualify for the Army's much smaller helicopter units while the Air Force subtly implies lack of ability or ambition*". Er wordt door Booker zelf getwijfeld aan de motieven van de luchtmacht om enkel blanke piloten te laten vliegen. De toon blijft echter genuanceerd wat betreft dit onderwerp, meer dan de vraag stellen wordt er niet gedaan. Het artikel is juist zeer positief waar het gaat over zwarte soldaten, piloten en hun heroïsche daden in Vietnam, subtiel waar het gaat om de kritische noten. De toon van *Jet* richting het leger is over het algemeen ook subtiel te noemen. Er worden wel degelijk moeilijke onderwerpen aangekaart, zoals hier ook gebeurt, maar er wordt niet te diep op ingegaan zodat de artikelen toch luchtig blijven. In ieder geval in de jaren '60 - '66.

Het artikel vervolgt met pogingen van de Vietcong om een wig te drijven tussen blanke en zwarte soldaten. Disco's waar vooral zwarte Amerikanen zich ophouden zouden door de Vietcong niet gebombardeerd worden en bij de overval op een konvooi zijn enkel drie blanke militairen neergeschoten. "*The VC propaganda to divide America's fighting force obvious fell on his face. Negroes weren't sucked in.*" Hiermee suggereert Booker dat de VietCong geen effect had op de rassenrelaties in het leger. Waar hij dit aan ontleend wordt in het stuk verder niet duidelijk. Er waren wel degelijk veel spanningen tussen zwarte en blanke soldaten, het is alleen niet hard te maken of de Vietcong hier helemaal geen invloed op had.

The Pittsburgh Courier, 14 oktober 1961: 'Jim Crow 'Nat'l Guard Units Flayed.⁶⁵ William Kennedy. Middelgroot artikel, nieuwsbericht, prominent voorin de krant.

De auteur opent meteen met een vergelijking tussen Machiavelli en de Gouverneur van de Florida, Farris Brant. Deze heeft de *Negro constituent's* uit Florida subversief en ontrouw genoemd omdat zet net als andere inwoners van Florida in de *National Guard* willen dienen. Er wordt een opsomming gegeven van andere staten die segregeren en er vallen harde woorden aan het adres van de betrokken gouverneurs: *'ever since the United States permitted a white dictatorship to seize control of the South after the Civil War, these regimes have been wont to look upon them National Guard Units as a sort of private army, dedicated above all, to keeping the negro 'to pace' and themselves in power.*

65 *The Pittsburgh Courier*, 22 juli 1961, pA2

Er wordt verder naar de *National Guard* als *lilly-white* gerefereerd en de Amerikaanse grondwet wordt volgens Kennedy zo hard genegeerd “*as if it were null and void in Florida*”. De vergelijkingen met Machiavelli en dictators en de woorden die Kennedy gebruikt om naar de volledig blanke *Guard* te verwijzen maken duidelijk dat de auteur het niet mede gang van zaken eens is en de gedragingen van de Gouverneur sterk veroordeeld. Ook is hier sprake van emotionele betrokkenheid.

The Pittsburgh Courier, serie artikelen, 1962: The National Guard Disgrace:⁶⁶ George S. Schuyler, *associate editor*. Grote artikelen prominent voorin de krant.

Achtergrondverhaal dat eigenlijk een vervolg en verdieping is op het artikel van William Kennedy. In dit artikel wordt uitgebreider ingegaan op cijfers en achtergronden. Van alle 462.000 reservisten in de Verenigde Staten zijn er slechts 7.427, dat is 1,5%, Afro-Amerikaans. Er wordt benadrukt dat zwarte Amerikanen via belastinggeld meebetalen aan de *National Guard* en er worden veelvuldig verwijzingen naar het verleden gemaakt, bijvoorbeeld naar *the founding fathers*, die nergens in de grondwet rechtvaardigen dat de *National Guard* een bolwerk van segregatie zou zijn, en naar *Executive Order 9981* van Truman. Toen dit artikel geschreven werd gaf volgens de schrijver North Carolina als enige staat toe dat ze segregeren, “*according to state law*”. De rest gaat gewoon hun eigen gang “*as is traditional, they just ignore the Federal Constitution, thumb their noses at the Defense Department, and give the President the Bronx cheer. Of course it would be astonishing if they played fair.*”

Deze laatste zin vormt meteen de meest uitgesproken zin in het artikel. Schrijver George S. Schuyler stond in de jaren '60 bekend als een conservatieve journalist met uitgesproken rechtse ideeën die vaak haaks stonden op het gedachtegoed van de NAACP (*National Association for the Advancement of Colored People*).⁶⁷ In dit artikel trekt hij duidelijk evengoed ten strijde tegen “*the disgrace*” die plaats vindt in *the National Guard*. Wat wel opvalt, zeker in vergelijking met het artikel van William Kennedy is de meer gematigde toon Schuyler. Er worden geen woorden gebruikt, als *Dixie-minded* of of dictator maar er worden cijfers, wetgeving en geschiedenis aangehaald om duidelijk een punt te maken in deze kwestie. Dit is een duidelijk verschil met de artikelen uit de *Courier* waar duidelijk meer vanuit het perspectief van de correspondent wordt verteld en woorden gebruikt als *Dixie-minded* om zijn mening weer te geven over blanke soldaten die hem en andere zwarten kwaad doen. De term *Dixie* is afgeleid van een oud liedje uit het zuiden dat sterk wordt geassocieerd met de

⁶⁶ *The Pittsburgh Courier* 10 februari 1961, p 3A / 17 februari 1962, p A5 / 3 maart 1962, p A5 / 10 maart 1962, p A5

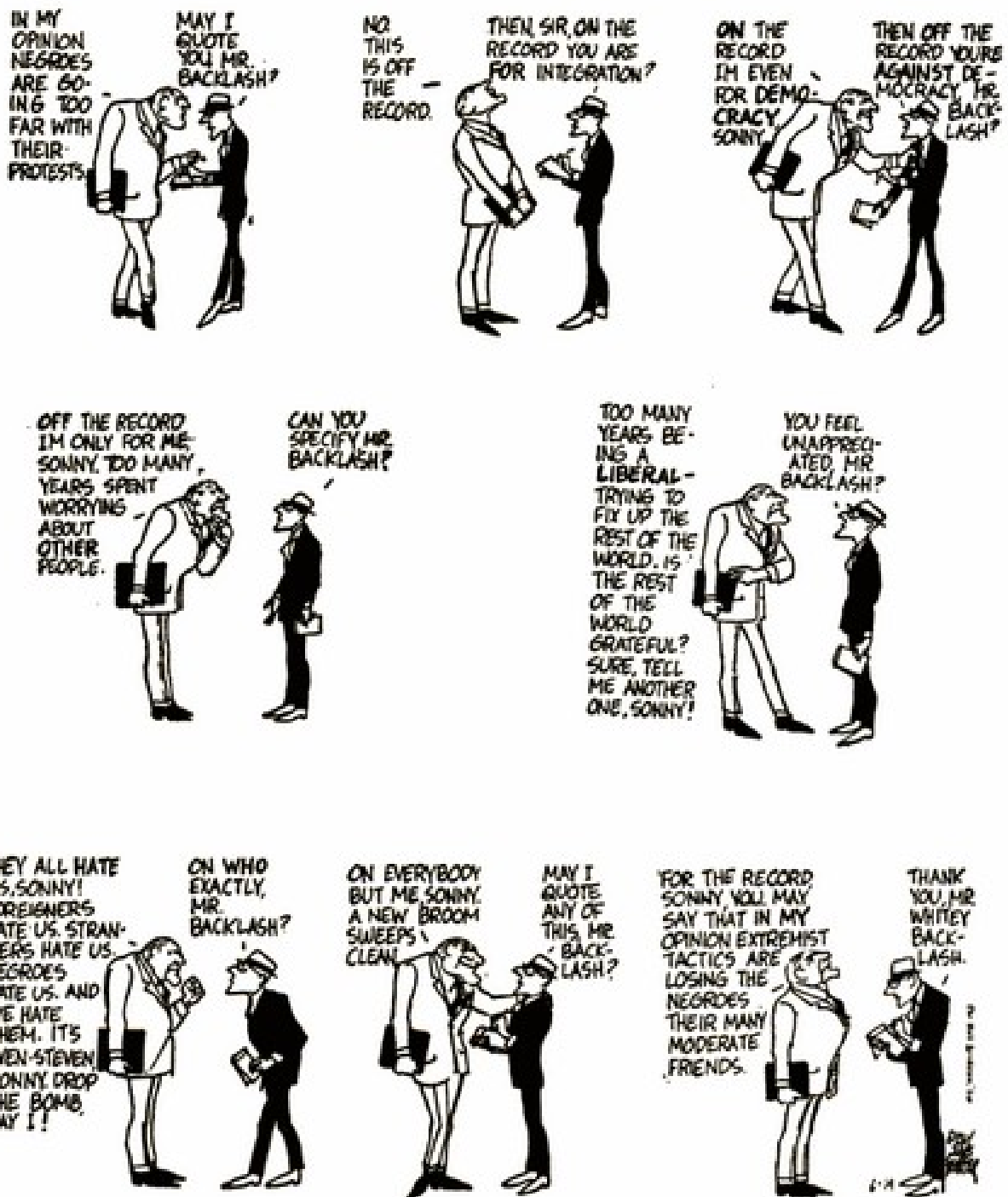
⁶⁷ Robert L. Vann, *Politics and Black Journalism* (University of Pittsburgh Press, 1974), p 139

slavernij. Het is vergelijkbaar met termen als *Uncle Tom* en *Jim Crow*, waarover later meer. Het artikel van de *Times* wordt, hoewel duidelijk is dat dit de journalist enige moeite kost, wel gepoogd meerdere kanten van het verhaal te laten zien. Uiteindelijk schemert ook hier echter door dat racistische uitingen door blanken de voedingsbodem vormt voor zwart protest en de terugtrekking naar 'zwarte' recreatieve gebieden.

De berichtenstroom over Vietnam en de rassenkwestie in het leger kwam vanaf het einde van 1965 meer en meer op gang. In december van dat jaar stond de teller van Amerikaanse troepen die in Vietnam gelegerd waren namelijk al op 184.000. Hiervan was 14,8% Afro-Amerikaans. Minister van Defensie Robert McNamara kondigde augustus 1966 'Project 100,000' aan. Het doel van dit project was om 100.000 extra soldaten te rekruteren die in Vietnam zouden gaan vechten. Om dit aantal te behalen werden de toelatingseisen voor het leger drastisch verlaagd. Een van de meest opmerkelijke gevolgen van dit omstreden project was dat maar liefst 40% van de gerekruteerde soldaten zwart was.⁶⁸ De groeiende aanwas van soldaten, en het opvallend grote deel zwarte soldaten hiervan, bleef in de pers niet onopgemerkt.

68 J.E. Westheider, *The African American Experience in Vietnam, Brothers in Arms*, (2008), p xiii

3.3 The White Backlash

“Those who argue insistently that Negro militance has “hurt” the Negro cause neglect to offer convincing evidence in support of their argument”.⁷⁰ Hoofdredacteur Fuller gaat met gestrekt been in op de discussie rond de *White Backlash* in zijn editorial. Het begeleidende stripverhaal van Feffer

69 J. Feffer, *Negro Digest*, augustus 1964, p 10

geeft de toon al meteen goed weer: er is volgens hem geen sprake van verminderde blanke steun voor de *civil rights cause* vanwege opkomend zwart extremisme. Er is namelijk nooit steun geweest! *“Surely any honest observer of the civil rights scene who is capable of even moderately accurate perception must know by now that the white community tends to act in favor of Negro rights only in the face of concerted Negro pressure.”* Fuller haalt meerdere malen de woorden “hypocriet” en “onverdraagzaam” aan als hij het over blanken in de VS heeft. Dit stuk schetst een behoorlijk zwart-wit beeld over de situatie op dat moment. Dit doet Fuller ook bewust: *“The cause of justice and equality is either right or not, and, if it is right, it does not become wrong because of the behaviour of some individuals or groups concerned with it.”* De tijd is gekomen om te kiezen. Volgens Fuller. Het is opvallend dat dit artikel een maand na het tekenen van de *civil rights act* is gepubliceerd. Fuller noemt dit niet en heeft er duidelijk geen vertrouwen in dat hier ook echt iets positiefs uit voortkomt. Fuller wijkt in zijn toon enorm af van betogen en beschouwingen uit bijvoorbeeld de *Courier*. Er worden geen scheldwoorden gebruikt, geen *dixie-minded* of negatieve metaforen maar een ondubbelzinnige oproep om het kaf van het koren te scheiden, te kiezen voor een racistisch land of een natie op basis van gelijkheid en acceptatie van extremistische elementen. *“From now until the resolution of the race problem, one way or another, white people will find it increasingly difficult to cloak their desire for white privilege in robes of genteel patronage.”* De laatste zin van het artikel is een van de sneren die worden uitgedeeld naar noordelijke blanken. In de ogen van Fuller weinig beter dan de overtuigde racisten uit het zuiden.

Negro Digest: More Candor From the POST: H.W. Fuller dec 1966, p49

Fuller haalt in deze *editorial* uit naar de *Saturday Evening Post*. Volgens de *Post* wordt de oplossing voor de rassenkwestie niet beter dan het op dat moment is, in 1966, is. Zwarte Amerikanen zullen het met een minimum aan rechten moeten doen omdat de blanke Amerikaan nu eenmaal niet toestaat dat ze meer rechten zullen krijgen. Alle tekortkomingen in het huidige systeem worden door de *Post* erkend en wordt volgens Fuller door hen aangenomen dat het voor de zwarte Amerikaan niet beter dan dit gaat worden: *“Het systeem op dit moment werkt zo dat de armen en de dommen naar het front gaan en neergeschoten worden, dat is vervelend voor hen maar er is nu eenmaal geen beter alternatief voorhanden”*. Fuller windt zich hier in dit stuk enorm over op en sluit dan ook af met een sneer en een waarschuwing aan zwarte *civil rights* leiders die de neiging hebben om mee te lopen met mensen die zo denken: *“That the POST and most other white Americans should hold such views does not surprise any Negro able to distinguish his tumb from his nose; but it is absolutely intolerable*

70 H.W. Fuller, *The Final Confrontation, the myth of the white backlash*, *Negro Digest*, augustus 1964, p10 – p15

that the so called “moderate” Negro leaders should continue to cater to power interests which have every intention of continuing the debasement of black people”.⁷¹ Dat Fuller zich zo kon opwinden over een blad dat op sterven na dood was en waarvan de overwegend conservatieve koers bekend was is opvallend. Over het algemeen schreef Fuller juist over de meer liberale blanken en stromingen binnen de zwarte maatschappij. Het is onwaarschijnlijk dat zelfs de meer gematigden zoals Fuller het noemde bovenstaande gedachtegang zouden volgen.

Negro Rights and the American Future, oktober 1966. Op verzoek van *Negro Digest* gaat onder andere **Stokely Carmichael** in op een aantal vragen, die door het blad aan jongeren gesteld worden omdat zij een andere kijk op zaken hebben dan de “oude garde”. De reden dat Carmichael in dit onderzoek behandeld wordt is omdat hij voorzitter was van de *Students Nonviolent Coordinating Committee (SNCC)*, een van de belangrijkste bewegingen in de *civil rights movement*. Deze organisatie heeft een enorme bijdrage geleverd aan de *freedom rides*, verschillende *sit-ins* en verbetering van de registratie voor zwarte kiezers in het zuiden. Daarnaast werd hij later ook lid van de militante *Black Panther movement*. De meest belangwekkende vraag voor dit onderzoek aan Carmichael is de om de belangrijkste topics van dat moment te noemen en daarbij de toekomst voor zwarten in Amerika te schetsen. De oorlog in Vietnam is uiteraard een belangrijk punt op het lijstje van Carmichael: “We have to talk about wars and soldiers and just what that means. A mercenary is a hired killer and any black man serving in this man’s army is a black mercenary, nothing else. A mercenary fights for a country for a price but does not enjoy the rights of the country for which he’s fighting... A mercenary goes to Vietnam and and gets shot fighting for his country and they don’t even bury him in his own home town... We must find the strength so that when they start grabbing us to fight their war we say, “Hell no!” Het is dus duidelijk dat Carmichael, zich als zwarte Amerikaan niet identificeert met de zijn land en zich niet geroepen voelt om mee te vechten. Hij roept andere zwarte jongens zelfs op zich te verzetten als zij worden opgeroepen het leger in te gaan van een land dat hen niet toestaat in hun eigen geboorteplaats begraven te worden.⁷² Uit deze tekst is al duidelijk op te maken dat Carmichael bij de extremere, activistische tak van de *civil rights movement* behoort. *Negro Digest* ziet dit niet als een bezwaar om zijn denkbeelden onder het voetlicht te brengen. Zoals het dat in de jaren zestig wel vaker deed.

Enkele maanden voor dat het interview met Carmichael werd geplaatst is er in *Negro Digest* verslag gedaan van een avond op 22 april waar schrijvers en studenten discussiëren over “*The Image of the*

71 H.W. Fuller, *Negro Digest*, *More Candor from the POST*, augustus 1966, p49

72 S. Carmichael, *Negro Digest*, *Negro Rights and the American Future*, oktober 1966 p 56

Negro American in Literature". De avond wordt afgetrapt door schrijver John O. Killens: "For too long we've looked into the eyes of the white master for an image of ourselves. We must seek a new language - for the language of Uncle Tom, like Uncle Tom himself, is dead." Hier refereert Killens naar bekendste Amerikaanse boek over slavernij: *Uncle Tom's Cabin*. Oom Tom is in de loop der jaren een symbool geworden voor de önderdanige neger". Er wordt door een van de aanwezigen een beeld geschetst van hoe de zwarte Amerikaan ooit de oorlog in Vietnam is ingetrokken: "Some years ago, the then Senator Lyndon Baines Johnson said that he could not subscribe to sending troops into Southeast Asia to fight a "white mans war"... Citing this nation's present involvement in Vietnam, he contended that it necessitated Johnson creating a new image, "and the new image he sought was to make it a black man's war, and that is the reason 40 per cent of the American troops in Vietnam are black." The applause delayed his continuing." Er wordyt in het verslag geen weerwoord gegeven op deze toch wel opvallende conclusie waar voorbij wordt gegaan aan de aanvankelijke trots waarmee veel zwarte Amerikanen in eerste instantie ter strijde trokken. Het grootste gedeelte van dit artikel wordt gesproken over verandering van toon, losmaken van oude gewoontes, revolutie en het veroordelen van de oorlog in Vietnam. "Davis [speaker] pointed out the fact that black people have no value to the country in terms of the services produced, and observed that America, because it no longer depends on the exportation of goods, exports capital - and that's why we're in Vietnam and will be in Vietnam ... until the last black American is dead." Deze avond, en deze publicatie, vond ongeveer een jaar vóór de speech van King plaats waarin hij afstand nam van de oorlog in Vietnam. Zoals zal blijken, zette juist deze *denunciation* van King, op 4 april 1967, een algemene verandering in gang wat betreft de toon van het debat over de oorlog in Vietnam en de *civil rights issue*.⁷³

3.4 Death Rates

The Pittsburgh Courier 28-5-1966: Negro Deaths Exceed Whites'in Viet Nam. Auteur onbekend.

Groot artikel pagina 8⁷⁴ en **The New York Times 10-3-1966: Negro Death Ratio in Vietnam Exceeds Whites'. Auteur Jack Raymond.** Groot artikel pagina 4.⁷⁵

Wat meteen opvalt bij bij deze twee artikelen is dat de opbouw en de inhoud bijna exact gelijk zijn. Het is gebaseerd op dezelfde cijfers van het Pentagon en dezelfde interviews met *gouvernement*

⁷³ David Llorens, *Negro Digest, Seeking a New Image, A writers converge at Fisk University*, juni 1966, p54 - p68

⁷⁴ *The Pittsburgh Courier*, p8

⁷⁵ *The New York Times*, p4

officials. Een groot verschil is dat de *Courier* dit artikel bijna 3 maanden later afdruckte dan de *Times*. Het originele bericht is dan ook afkomstig van Jack Raymond, verslaggever van de *Times* speciaal voor het *Pentagon*. Dit staft de eerder besproken theorie dat zwarte kranten minder middelen hadden om nieuws te verkrijgen van plaatsen zoals bijvoorbeeld het ministerie van Defensie. Het artikel geeft een genuanceerd beeld van de reden waarom er procentueel meer zwarten dan blanken sterven in Vietnam: zwarte soldaten geven zich sneller op voor gevaarlijke missies dan blanken en er tekenen verhoudingsgewijs veel meer Afro-Amerikanen dan blanken bij voor een tweede *tour of duty*. Het tweede verschil met het artikel uit de *Times* zit hem in de inleiding en het slot. De redacteur die het artikel in de *Courier* heeft aangepast geeft een duidelijke reden voor de plaatsing hiervan: “*With so much opposition to Negroes seeking an end to second-class citizenship in this country, it might be a good time to remind Negrophobes of the roles being played by Negro servicemen in far-off Vietnam.*” Hier is duidelijk frustratie merkbaar richting de ‘Negrofobe’ blanken die de rol van zwarte soldaten in de oorlog niet weten naar waarde weten te schatten volgens de schrijver. De rest van het stuk wijkt tot aan het slot opvallend veel van deze toon af: “*However, none of this ‘right or wrong’, off-the-wall talk should deter our attention to the hard fact that Negroes are serving their country with distinction, some having made the supreme sacrifice [dying]. Therefore, Negrophobes should think twice about denying Negroes the full rights of American citizenship guaranteed under the constitution.* John H. Johnson, de oprichter van het succesvolle *Ebony* en *Jet magazine* sprak in 1955 in een interview met *Time* al zijn zorgen uit over de persoonlijke, vaak emotionele benadering van de zwarte pers wat betreft de *civil rights issue*: “*The Negro press has depended too much on emotion and racial pride. Negroes have grown out of that*”.⁷⁶ Johnsons bewering niet aantoonbaar van invloed was op de dalende cijfers van zwarte kranten in de jaren zestig, was de toon die de zwarte pers ten opzichte van geïntegreerde kranten als de *Times* gebruikte was ontegenzeggelijk emotioneler en persoonlijker, zoals dit voorbeeld duidelijk laat zien.

The Pittsburgh Courier, 11-6-1966: G.I. Refused Home Rites Gets Burial. Auteur onbekend. Klein artikel pagina 3.

The New York Times, 31-5-1966: Negro G.I. is Buried at Andersonville. Auteur onbekend. Klein artikel pagina 24.

Twee nieuwsberichten over een zaak die al enkele maanden in de media werd besproken. Overleden soldaat James Williams werd in zijn geboorteplaats verwezen naar een gesegregeerde begraafplaats. De familie van de overledene was het hier niet mee eens. Uiteindelijk mocht hij toch begraven worden op een geïntegreerde militaire begraafplaats. Deze artikelen berichten over dit gegeven.

76 P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006), p 187

Hoewel het twee relatief korte nieuwsberichten betreft vallen hier duidelijk verschillen op. Wat betreft toon blijven beide stukken zakelijk maar er wordt duidelijk gekozen om de nadruk op verschillende zaken te leggen. De *Times* opent met het gegeven dat het een begrafenis met “*full military honours*” betrof met een romantische beschrijving van de saluutschoten: “*A 21-gun salute, fired in three seven-round volleys, echoed across the large oaks and pines that dot the cemetery grounds.*”⁷⁷ De *Courier* gaat vooral in op de achtergrond van het conflict over de keuze voor een begraafplaats. Er wordt verder benadrukt dat Williams niet zomaar een soldaat, maar een groene baret en een *paratrooper* was die overleed door toedoen van een vijandelijke handgranaat. Daar wordt nog aan toegevoegd dat de moeder van de soldaat al zes kinderen op een voorheen “*all-white school*” heeft weten te plaatsen en dus niet van plas toe te geven aan racisme: “*He died in an unsegregated manner and should be buried unsegregated.*”⁷⁸ De *Courier* kiest er in dit artikel duidelijk voor de ‘pijnlijke’ kant van deze zaak nog verder te belichten door in te gaan op familie omstandigheden en een citaat vaneen onverzettelijke moeder te gebruiken. De *Times* draait niet om de pijnlijke kant van de zaak heen maar blijft hier niet zo lang bij stil staan als de *Courier* doet: het wordt benoemd, het wordt niet verbloemd maar er wordt ook meegegeven dat de kwestie rondom James nu correct is ‘afgehandeld’.

1 september 1966: Navy’s flamboyant Pilot killed in Vietnam, p 44⁷⁹

Jet Magazine hield verhalen ‘kleiner’ en heeft geen artikelen gepubliceerd met sterfte cijfers. Het was typisch *Jet* om te berichten over individuele sterfgevallen van zwarte soldaten en daarbij op te schrijven wat hun, vaak heroïsche, bijdrage was aan de oorlog. In dit geval een flamboyante zwarte piloot van de marine die is gesneuveld in Vietnam. Een van de eerste “*Negro Naval Pilots*”, een “*colorful person*” en “*tears ran down the cheeks of hardened military men*”. Dit soort berichten, vaak een halve of hele pagina op tabloid formaat, kwamen vaak voor in dit tijdschrift.

***Jet* on best fighting team in Viet War ‘An American is an American’. Lang artikel, postief over zwarten en over integratie aan het front. Lovende woorden van generaals maar ook kritische noot wat betreft promoties**

“The old Talk about Negro troops panicking and running off in the thick of battle was quickly erased in Vietnam. The predominant Negro 502nd Battalion is referred to as the most decorated unit in the

⁷⁷ *The New York Times*, Negro G.I. is Buried at Andersonville, 21 mei 1966, p24

⁷⁸ *The Pittsburgh Courier*, G.I. Refused Home Rites Get’s Burial, 11 juni 1966, p3

⁷⁹ S. Booker, *Jet Magazine*, Navy’s flamboyant Pilot killed in Vietnam, 1 september 1966, p 44

country. And when military brass talk about getting a job done, the outfit called into action generally is the 101st Division.” Deze divisie bestond uit relatief veel zwarte soldaten. Dit klopt met het beeld dat zij vaker deelnamen aan gevaarlijke onderdelen waarvan deze *paratroop unit* er zeker een was. De journalist legde dit ook voor aan Brigadier Generaal Willard Pearson die antwoordde: “*The airborne is the elite, many Negroes volunteered to prove they are as good as anybody else. And they proved it. They are among our best fighting men. They have helped the Army become the main force over here.*”⁸⁰

”*We take as much pride in gains in civil rights on the home front. Cause when we get home, we gonna raise hell, too, if they keep pushing us around.*” Aan dit citaat is duidelijk te zien dat in ieder geval voor deze jongens een kentering gaande is: anno 1966 wordt de *good soldier* een zelfbewuste, mondige Afro-Amerikaan. Over de band met hun blanke kameraden aan het front willen de soldaten ook nog wat zeggen: “*At the front the GI's joke about how the VCs try to divide their men. A Negro sergeant told how the VC's concentrated all of the fire on a white lieutenant. “We gave it to them” said the Negro. “Hell, they kill one of us, they got to kill all of us.”*

Ondanks het positieve beeld dat hierboven wordt geschetst zijn er, hoewel weinig, wel klachten volgens de *Jet reporter*. Een veelgehoorde klacht is dat promotie maken nog lastig is voor zwarte jongens. Het stuk eindigt met de opmerking vanuit *Jet* dat “*Charlie*” (Vietcong) voor elkaar krijgt wat het leger in al die jaren nog niet volledig gelukt is: integratie. “*Hell, everybody wants to get home, we don't give a damn about anything else.*”

Het beeld hierboven komt, hoewel minder kleurrijk omschreven, overeen met een artikel uit de *Times* uit hetzelfde jaar: “**Negro and White Fight Side by Side**”. Een behoorlijk groot artikel op pagina zeven van de krant. Er wordt opgemerkt dat er meer segregatie in de Verenigde Staten is dan in Vietnam en dat vooral aan het front ras niet belangrijk meer is: “*The riflemen, Negro and white, tell anyone who asks that the only way to stay alive in a fight with the Vietcong is to help anyone around you... After duty associations, however, are not always free of segregation.*”⁸¹ Hierna volgt een uitgebreidere beschrijving van het gescheiden leven op en om de basis, verschillen in muzieksmaak én kritiek van zwarte soldaten op protesterende zwarte Amerikanen thuis: “*Let 'em [racial protesters] come over here and fight with us.*” De *Times* geeft op deze manier een genuanceerd beeld van de

80 *Jet Magazine, Jet on best fighting team in Viet War 'An American is an American'*, 16 augustus 1966, p16 -p24

81 *The New York Times, Negro and White Fight Side by Side, Race makes a Difference Only After Hours*, 3 januari 1966, p7

situatie in Vietnam. Het is een opvallend verschil dat door de hele scriptie heen duidelijker wordt. De journalisten, overwegend blank, hebben uiteraard in veel gevallen minder binding met de *civil rights movement* als veel zwarte journalisten die voor zwarte bladen werken.

Negro Vietnam Hero may get Medal of Honour⁸²

“The heroism of an 18-year-old Chicago paratrooper, Milton Lee Olive, who clutched a grenade to his chest to save four white comrades in Vietnam and was blown to pieces, became the subject of conversation in VIP circles in the nation’s capital.” In oktober 1965 heeft een zwarte soldaat zich op een granaat gegooid om zijn kameraden te redden. Op 22 april zou blijken dat hij hier postuum de hoogste militaire onderscheiding voor zou krijgen: *the medal of honour*. In het stuk uit *Jet* is dit nog niet zeker en wordt er door de auteur een vermoeden uitgesproken dat er politieke beweegredenen achter een eventuele onderscheiding zouden zitten: *“His heroic action was the whispered topic in the corridors after Senators, quizzing Gen. Earl G. Wheeler [...] discovered that Negro GI’s are doing more than their percentage share in combat missions in Vietnam.”* Generaal Wheeler gaf de senatoren mee dat zwarte soldaten uitstekend werk doen aan het front: *“While lawmakers debate the issue of the Vietnam struggle, Negro GI’s are proving that in integrated combat companies they can perform in an outstanding manner.”* Er wordt al vrij snel doorgepakt en de nadruk gelegd op prestaties van zwarten in het leger in het algemeen en dan vooral op de grote hoeveelheid Afro-Amerikanen in gevaarlijke missies. De **Times** opent met onderwerp op de **voorpagina** op 22 april als de medaille daadwerkelijk door de president wordt uitgereikt aan de ouders van de soldaat. Er wordt hier voornamelijk ingegaan op het verloop van de ceremonie, de emoties bij de ouders en het feit dat president sinds een maand voor het eerst in het openbaar over de oorlog sprak. Het meest opvallende is dat er niks wordt gezegd over het gegeven dat de zwarte soldaat vier blanke kameraden heeft gered met zijn actie.⁸³ Dit is belangwekkend omdat ook in de titel, op de voorpagina dus, nadrukkelijk *niet* wordt vermeld dat het om een *Negro GI* gaat terwijl de *Times* juist wel vaak duidt in hun titels.

82 *Jet Magazine*, 3 maart 1966, p 58

83 *New York Times*, *Death Negro GI Receives Medal of Honour*, 22 april 1966, p1

Het laatste artikel dat voor de periode '60 - '66 besproken wordt is een artikel uit *Jet* van 8 december 1966:

Rather Stay In Vietnam Than Return To Georgia

Sp/4 John Davidson, 21, an infantryman of the 173d Airborne Brigade, who has been wounded twice in Vietnam, wrote and informed his mother that he has extended his stay in Vietnam for another six months rather than face reassignment to Fort Gordon, Augusta, Ga. Mrs. Dorothy Davidson, who lives in Brooklyn, N. Y., said that John indicated that the hidden, crawling terrors of the Bien Hoa jungles are preferable to the open prejudice that tormented him during basic training in the Deep South. "I'd like to come home if things were different," John wrote. "But in Vietnam, I get along with some of the white guys as well as I do with Negroes. This place means something special to me."

Vanaf 1967 zullen artikelen aan bod komen die een omslag laten zien in het denken over de rol van het leger waar het gaat om kansen voor zwarte Amerikanen en hoe er tegen de oorlog in Vietnam wordt aangekeken. Dit artikel laat zien dat eind 1966, volgens *Jet*, het leven in Vietnam nog niet zo slecht was voor een zwarte soldaat. John Davidson is twee keer gewond geraakt tijdens zijn *tour of duty* maar weigert terug te keren naar de Verenigde Staten, totdat het leven voor zwarten daar beter wordt.⁸⁴

84 *Jet Magazine, Rather Stay in Vietnam Than Return To Georgia*, 8 december 1966, p8

4.1 Analyse 1967 – 1969: A time to break the silence

“*Beyond Vietnam: A Time to Break Silence*” was de titel van de speech die Martin Luther King op 4 april 1967, precies een jaar voor zijn dood, in New York hield. In deze speech nam hij voor het eerst openlijk afstand van de oorlog in Vietnam die hij betitelde als een poging om het land te bezetten als een nieuwe Amerikaanse kolonie en waarbij hij de regering van de Verenigde Staten wegzette als “*the greatest purveyor of violence in the world today*”. Deze speech is in deze analyse gekozen als het punt waar de omslag in het beeld van de zwarte Amerikaanse soldaat en vooral ook de berichtgeving hierover het meest duidelijk zichtbaar werd. Het standpunt van King was niet alleen onder blanke Amerikanen maar ook onder zwarte Amerikanen omstreden omdat hij de oorlog in Vietnam direct koppelde aan het onvermogen –en de onwil – van de regering om iets te doen aan de erbarmelijke omstandigheden van de Afro-Amerikanen: “*Poverty, urban problems and social progress generally are ignored when the guns of war become a national obsession... It is estimated that we spend \$322,000 for each enemy we kill, while we spend on the so-called war on poverty in America only about \$53 for each person classified as “poor”... We have escalated the war in Vietnam and de-escalated the skirmish against poverty.*”⁸⁵ Alleen de moord op King leidde hierna tot meer onrust in het leger en een hardere toon in de media.

Negro Digest: Stand on War and Peace, Martin Luther King Jr. Explains. Juni 1967. p5 – p7⁸⁶

“*Editor’s note: In recent months, the young Georgia-born leader whose charisma and fortitude have been so essential in carrying the struggle against racism forward has come under increasing attack because of his opposition to the Vietnam War. His statement clarifying his position has not always been available to the public, and it is published here for that reason.*”

Hoyt W. Fuller geeft met deze *editors note* duidelijk aan dat *Negro Digest* achter de woorden van Martin Luther King staat en hem een podium wil geven om zijn standpunt tegen de oorlog in Vietnam aan het land kenbaar te maken. Het artikel dat een weergave is van de speech die King op 4 april in New York hield is prominent voorin deze uitgave geplaatst. Het bleek ook een voorbeeld te zijn voor andere schrijvers in *Negro Digest* om feller te ageren tegen de oorlog en in sommige gevallen zelfs op te roepen tot revolutie of militantisme van zwarte studenten. In een van de jaarlijkse conferenties tussen zwarte schrijvers met als thema “*The Black Writer and Human Rights*” en georganiseerd door

85 *Negro Digest Stand on War and Peace Martin Luther King jr. explains, juni 1967, p5-p7*

86 *Ibidem*

Negro Digest is er een statement opgesteld waarin de schrijvers Martin Luther King steunen. Daarnaast stellen ze dat ze niet snappen dat hij door bepaalde zwarte kringen verguist wordt: *“just because he refuses to mount the white charger lead brave young men into armed battle.”* Het is een noot in dit uitgebreide verslag maar wel een waarmee duidelijk wordt gemaakt dat de oorlog in Vietnam ook in hun ogen niet de oorlog van de zwarte man is.⁸⁷

The New Pittsburgh Courier ging heel anders op de speech van King. Een redactioneel stuk getiteld **“Dr. King’s Tragic Doctrine”** redelijk prominent op pagina zes⁸⁸ was een reactie van de krant op de speech van King en maakt duidelijk dat de krant het niet eens was met met zijn standpunt omtrent de oorlog en het vooral laakbaar vond dat hij hiermee de *civil rights cause* verbond met de anti-oorlog beweging. *“More than anyone, Dr. King has contributed contributed so much spiritually toward raising the hopes and aspirations of American Negroes... Yet we are moved to say that in this context, Dr. King is preaching the wrong doctrine.”* Dit redactionele artikel probeert aan te tonen King zijn mening op verkeerde argumenten baseert, het geld tegen armoede bestrijding zou ook zonder de oorlog al niet toereikend zijn, maar ook tegenstrijdigheden aan te tonen in zijn handelwijze: *“Perhaps one of the most startling proposals to come from the world’s most celebrated exponent of non-violence was the asserion by Dr. King that he would no longer counsel young ghetto locked Negroes to refrain from violence.”* De toon is aanvankelijk voorzichtig, het betreft hier toch, zoals de krant zelf aangeeft, dé grote voorvechter voor de rechten van Afro-Amerikanen. *“Certainly no sane person is for war... Yet the United States cannot walk out of this matter in dishonor or, as it were “abondon the schoolyard to the bully.”* Waar *Negro Digest* King juist een podium verschaft om zijn mening te verkondigen en zwarte Amerikanen mee te krijgen in de protestbeweging doet de *Courier* het tegenovergestelde. In de loop van het artikel verandert de toon aanzienlijk en wordt de autoriteit van King om voor alle zwarte Amerikanen te praten in twijfel getrokken door vraagtekens te plaatsen bij alles wat King bereikt en ondernomen heeft het laatste jaar en dat hij de zware jongen aan he front in een lastig parket brengt. *“...we say that he does not speak for all Negro America and besides he is tragically misleading them.”* Kort na het publiceren van deze *editorial*, voelde de *Courier* zich genoodzaakt op dezelfde plek een toelichting te geven op hun aanval op King. Hierin herhaalt de krant haar standpunt en benadrukt dat het winnen van de Nobelprijs voor Vrede King niet automatisch een mandaat geeft om voor alle zwarten te spreken en de *civil rights movement* te schaden.⁸⁹

87 *Negro Digest On the conference beat, Second annual writers’ Confab at Fisk*, juli 1967, p90-p93

88 *The New Pittsburgh Courier*, 15 april 1967, p6

Ook *Jet* besteedde aandacht aan de speech van King en liep bij monde van correspondent Samuel Booker in Vietnam alvast vooruit op eventuele gevolgen van de toespraak: “*Dr. Kings Viet Speech May Spur Army Boycott by Negroes. For months, the disproportionate draft rate and the lopsided casualty figures agonized U.S. Negroes. There where protests and speeches of outrage. Letters from GI's in Vietnam complained of segregation and discrimination.*”⁹⁰ In het artikel wordt ingegaan op de afkeurende reacties maar ook benadrukt dat er veel bijval is voor King in zwarte én blanke kringen. Een student: “*All black people deserve special consideration. Those people who benefit most from the society should be those people most willing to lay down their lives for it. There is something immoral about requiring a black person from a ghetto who has suffered to go and lay down his life.*” Booker zelf is het duidelijk eens met King. Hij vindt dat het onvermijdelijk is dat iemand zich uitsprak tegen de oorlog na alle ellende die zwarten in de Verenigde Staten door hebben gemaakt de laatste jaren.

Opvallend bij dit artikel is de haast willekeurig geplaatste foto van een zwarte soldaat die een gewonde, blanke, “*buddy*” op zijn rug draagt in Vietnam. Er wordt vaker voor beeldmateriaal gekozen in *Jet* waarop blanken geholpen worden door zwarte soldaten of waar zwarte en blanke soldaten lachend samen op de foto staan. Dit soort beelden is in de *Courier*, laat staan in *Negro Digest*, moeilijk te vinden.

89 Ibidem, 27 mei 1967, p5

90 *Jet Magazine, Dr. Kings Viet Speech May Spur Army Boycott by Negroes*, 20 april 1967 p8 –p9

In andere edities enkele weken na de speech stipte het blad in de *Ticker Tape U.S.A.* rubriek kort aan dat King een gevoelige snaar heeft weten te raken bij de zwarte bevolking “*Already angered by the high casualty and draft rate, Negroes are in no mood to be wooed about keeping quiet unless the Administration moves quickly on civil rights, anti-poverty... not to mention the reduction of Negro death overseas.*”⁹¹ De *Ticker Tape U.S.A.* was een rubriek opvallende zaken in een paar zinnen aangestipt werden. Ondanks dat bovenstaand citaat duidelijk weergeeft wat *Jet* vindt van de lakse houding van de Amerikaanse overheid en dat het blad de impact van de speech zeker niet onderschat krijgt het minimale aandacht. In het issue van 27 april is een komische noot met serieuze ondertoon te vinden in de *Ticker*: Martin Luther King neemt de eerste plaats in op de “vertrouwelijke schurkenlijst van de dagelijkse (blanke) pers” vanwege zijn anti-Vietnam standpunt.⁹² Op plaats twee en drie staan onder andere Stokely Carmichael (voorzitter van de [Student Nonviolent Coordinating Committee](#), SNCC) voor zijn betrokkenheid bij rellen in Tennessee en Muhammad Ali voor het weigeren van zijn dienstplicht.

De berichten rond de speech van King zijn exemplarisch voor de verschillen tussen *Negro Digest*, *The New Pittsburgh Courier* en *Jet Magazine* in het tweede deel van de jaren zestig. Het eerste blad was activistisch en niet bang om tegen heilige huisjes aan te schoppen, het tweede blad juist voorzichtig en *Jet* verpakt zelfs zwaardere onderwerpen als deze in korte, *to the point* en soms licht humoristische artikelen maar met een serieuze ondertoon en zonder enige terughoudendheid om hun mening te geven.

4.2 Versterkte tegenstellingen

Na de speech van King in de *Riverside church* in New York barstte het debat in de Verenigde Staten over de aanwezigheid van zwarte Amerikanen in Vietnam echt los. Voor een groot deel van de Afro-Amerikanen deed het er niet meer toe of het leger wel of niet meer kansen bood op een mooie carrière dan de burgermaatschappij: de oorlog in Vietnam was een oorlog van de blanke die ze dan ook maar zelf moesten voeren. Dit gevoel werd nog veel heviger toen King vermoord werd in 1968 en de oorlog een hoogtepunt bereikte met het *Tet-offensief*. Er kwam een ander soort soldaat naar Vietnam, die zich zoals al geschetst werd, zich niet langer verbonden voelde met de Verenigde Staten en niet verminkt of in een *body bag* terug wilde keren.⁹³ In de berichtgeving vanuit Vietnam en in artikelen over het leger, *the draft* en de redenen achter de oorlog kwam dit steeds duidelijker en

91 Ibidem, 20 april 1967, p15

92 Ibidem, 27 april 1967, p12

heftiger naar voren. In deze paragraaf worden eerst enkel artikelen van *Negro Digest*. Zoals al eerder besproken was *Negro Digest* geen blad dat nieuws bracht maar vooral artikelen publiceerde over filosofie, politiek en kunst. In de periode '60 – '69 werden er rond het onderwerp van deze scriptie vooral artikelen gepubliceerd over de rechtvaardiging of onwettigheid van de oorlog in Vietnam en standpunten besproken van zwarte leiders in de *civil rights movement* zoals Whitney M. Young, Martin Luther King en Stokely Carmichael. Verderop in het hoofdstuk worden artikelen uit *Jet*, *the New Pittsburgh Courier* en de *Times* besproken.

***Race, War and Politics. John A. Williams*⁹⁴**

Zeer groot artikel. De schrijver denkt dat 3 zaken, Ras, oorlog en politiek, ervoor zorgen dat het land op dat moment aan de rand van een catastrofe staat. Er volgt een lange uitweiding over de geschiedenis, de rassenkwestie en de rol van zwarten in het leger en vooral in de oorlogen die de Verenigde Staten in het verleden heeft gevoerd. Wanneer Williams over Vietnam vraagt hij zich boos af waar Amerika haar morele superioriteit op baseert: "hoe dŭrven we, in 1967, in een land dat op het punt staat verscheurd te worden door een zwarte revolutie, te spreken van vrijheid en democratie in Vietnam?" Ook deze schrijver vraagt zich af waarom er in vergelijking met blanken buitenproportioneel veel zwarten sterven in Vietnam? "Veteranen kunnen in de Verenigde Staten vaak niet eens een veilige plek vinden om te overnachten". Dit artikel heeft een bittere, boze toon, "de oorlog is een een blanke oorlog waar zwarte soldaten niks te zoeken hebben. De Verenigde Staten is een racistisch land dat een onwettige racistische oorlog voert." Het is typisch een van de stukken die geplaatst werden ná de speech van Martin Luther King: vóór april 1967 waren stukken waarin de oorlog in zulke heftige bewoordingen werd afgekeurd erg schaars, ook in *Negro Digest*.

Toward Racial Relevancy: Militancy and Black Students Groot stuk waarin de schrijver uiteenzet hoe in zijn ogen zwarte studenten kunnen en móéten bijdragen aan de *civil rights cause*. Opvallend is dat hij praat over "*Brothers and Sisters*." Nu is dit natuurlijk wel een medium dat duidelijk gericht is op zwarte kunstenaars en intellectuelen maar deze aanspreekvorm komt in andere artikelen niet of nauwelijks voor. De enige manier om bij te dragen is volgens Anderson het militant maken van zwarte hoogopgeleiden. Er wordt opgeroepen tot actie: "*To deplore the Vietnam War and overdrafting of black Americans is not enough. We must begin to form alternatives for the draft...Brothers and Sisters can come to join the Black Army which will initially be fighting a non physical warfare.*" Het valt op

93 C. Quispel, 'Brothers in arms'. *Zwarte soldaten in Vietnam*, Leidschrift, jaargang 11 nummer 2 (2004), p126

94 John A. Williams, *Negro Digest, Race, War and Politics*, augustus 1967, p9 – p47

dat wederom, in korte tijd, iemand zich in dit blad uitspreekt tégen de oorlog in Vietnam. King heeft hier duidelijk een pport opengezet. Wat belangrijk is aan dit stuk, is de opmerking dat het Zwarte Leger “initially” een geweldloze oorlog voert. Zonder het hoger beroep van de *Times* in *Times v. Sullivan* zou net als in vroegere tijden een zin als deze waarschijnlijk niet geplaatst worden uit angst voor represailles of op zijn minst zware toezicht van overheidswege.⁹⁵ Er wordt hier toch opgeroepen om toe te treden tot een leger dat uiteindelijk kan afstappen van geweldloosheid. Hetzelfde geldt voor het volgende artikel: ***Racism at a Great University, The Agony and the Race, J. Herman Blake***⁹⁶ In dit artikel maakt de schrijver, een professor in *South-Carolina*, zich kwaad over het onrecht dat de zwarte man in het verleden is aangedaan en wat hij zichzelf momenteel aan doet: “wanneer een Neger eenmaal een plek bovenop de dam heeft veroverd lijken de problemen van de mieren beneden er minder toe te doen”. De zwarte Amerikaan die zich heeft weten te onttrekken aan zijn uitzichtloze situatie heeft zich volgens de auteur aangesloten bij het systeem van de blanke en maakt nu zelf deel uit van “het probleem.” In opruiende bewoordingen stelt de schrijver dat er fouten zijn gemaakt en wie volgens hem de échte vijanden zijn, en in zijn ogen hoort de Vietcong daar niet bij: “*Perhaps someday we blacks will become fully cognizant of the situation. Perhaps the brother in Vietnam will someday realize that they have been shooting at the wrong enemy and turn those weapons toward their true enemies [whites]. Perhaps the brothers in the ghettos will one day realize we should not have just cheered Watts [riots], we should have joined them at the same time in our own cities (there wouldn't be enough National Guard to handle that one)... It is better to die on our feet than live on our knees.*”

In zijn boek *The African American Newspaper, Voice of Freedom* wijst Patrick Washburn op het feit dat de zwarte pers in de jaren veertig met regelmaat bezocht werd door controlerende overheidsinstanties. Uit een rapport uit 1943 van de FBI citeert hij: “*the black press was hurting the war effort because it was a strong provocateur of discontent among Negroes.*” De voorbeelden waar FBI directeur Hoover zich op baseerde waren niet provocerder dan stukken die de zwarte pers, zoals het artikel dat net besproken is, in de jaren zestig publiceerde. Hoover sleepte de *Chicago Defender* de rechter vanwege een stuk uit 1943 over de behandeling van zwarten op legerbases: “*Mainly their bitterness adds up to- I would just as soon die fightin' for democracy right here in Georgia, as go all the way to Africa or Australia. Kill a cracker in Mississippi or in Germany, what's the*

95

96 J. Herman Blake, *Negro Digest, Racism at a Great University, The Agony and the Race*, Maart 1967, p9-p15

difference!"⁹⁷ Nu kon *Negro Digest* weggelaten met de conclusie dat de zwarte Amerikaan zijn geweer het beste op zijn blanke collega had kunnen richten..⁹⁸

Wyatt T. Walker, *Reflections on Crime, Vietnam and God*. Dominee en voormalig rechterhand van Martin Luther King houdt een lofzang op laatstgenoemde. Hij omschrijft King als "de beste man die hij ooit is tegengekomen en die verguisd wordt om zijn standpunt in de Vietnam oorlog". Dit artikel is een reactie op de kritiek die King kreeg op zijn *Riverside church* speech. Volgens Walker is het niet nodig om naar de bekende politieke rechtverleugel te wijzen om de vijanden van King te identificeren: de 'liberale' blanken en zwarten nemen nemen het King kwalijk dat hij de *peacemovement* en de *civil rightsmovement* "door elkaar haalt": "*Negroes we had to drag, literally drag, kicking and screaming through the Sit-ins, the Freedom-Rides, the March on Washington and the Selma to Montgomery March. These were the "responsible Negro Leaders" who denounced Dr. King. Remember, we dragged them kicking and screaming... you can have them, they're all yours...*" De oorlog wordt door Walker, die hierbij Senator Robert Kennedy citeert, gezien als een "loose-loose situation," een oorlog met onduidelijke missie, een oorlog zonder moraal: "*If America has no morality beyond her shores, how can she be moral at home? Or, stated conversely, if America has no morality at home, how can she be moral in Southeast Asia?* In dit artikel gaat Walker de strijd aan met bijvoorbeeld de schrijvers van de *editorial* in *the New Pittsburgh Courier*. Er wordt ook nog even gerefereerd naar de *White Backlash*: de blanke liberalen die zich nu plotseling van *the civil rights cause* distantiëren omdat de standpunten hen te extreem worden. Deze groep is volgens Walker evenmin te vertrouwen.⁹⁹

De *Courier* plaatste wekelijks een *editorial* op pagina zes van de krant, net als het artikel "**Dr. King's Tragic Doctrine**" dat eerder dit hoofdstuk al werd besproken. Voor de periode '67 - '69 worden er nog drie *editorials* besproken. De schrijvers hiervan zijn niet bekend.

***Defiance Of The Military Draft*¹⁰⁰, *Black GI wants New Answers*¹⁰¹ en *Racism In the U.S. Army*¹⁰²**

97 P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006), p 180-181

98 P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006), p 149

99 Wyatt T. Walker, *Reflections on Crime, Vietnam and God*, *Negro Digest*, p 9 - p15

100 *The New Pittsburgh Courier*, 20 mei 1967, p6

101 *Ibidem*, 18 mei 1968, p6

De eerste *editorial*, *Defiance Of The Military Draft*, is helemaal in lijn met het eerder besproken stuk waarin afstand wordt genomen van Martin Luther King inzake zijn Vietnam standpunt. In dit artikel wordt het verschil uitgelegd tussen een oproep van de NAACP met betrekking tot de dienstplicht en die van andere “*civil rights leaders*” die veel extremere standpunten in namen in de rassenkwestie volgens de krant. Charles Evers, hoofd van de NAACP in Mississippi, heeft zwarte mannen in die staat namelijk opgeroepen dienst te weigeren “*until Negroes were appointed to local draft boards... the draft boards are totally lilly white*”. Er is een groot verschil volgens de krant met leiders als Carmichael en King “die oproepen tot dienstweigering op basis van hun eigen, persoonlijke, bezwaren tegen de oorlog.” De krant steunt Charles Evers in zijn standpunt en wijst op zijn uitstekende staat van dienst en spreekt uit dat hoewel het volgens hen goed gaat met de emancipatie van zwarte Amerikanen in het algemeen “*the last fragments of discrimination and secondclass citizenship still abound in many places and far too many pieces exist in Mississippi*”.

Een jaar later, net na de moord op Martin Luther King, is er al een verandering van toon: “*Black GI Wants New Answers*” luidt de titel waarschuwend. “*There is substantive ground for the oft repeated assumption that Negro soldiers in Vietnam are viewing with alarm the turmoil at home and the prospect of having to face intolerable conditions on their return to the States*”¹⁰³. Er is in dit verder negatief gestemde artikel opvallend genoeg wel erkenning voor integratie in het leger: “*The Negro, in Vietnam, has achieved the most genuine integration and the fullest participation in policies that America has yet granted*”. “Helaas zal dit weinig uitmaken” vervolgt de krant op bittere toon: “*He has achieved his blood-spattered “equality” in a war zone 10,000 miles away from home. There is bound to be bitter resentment when a former serviceman realizes that at-home America has not reached the state of racial integration*”. De daadwerkelijke zwaarbevochten “gelijkheid” wordt al tussen aanhalingstekens geplaatst. Hieruit blijkt dat de krant dit ook sceptisch bedoelt. Het stuk eindigt zelfs met een waarschuwing indien er niet snel een oplossing voor het raciale vraagstuk gevonden wordt: “*or else the sporadic rebellions will be replaced by by a really black revolution... Black men who are fighting for democracy are not coming back to be pushed around*”.

Dit stuk lijkt een breuk met de lijn die de *Courier* tot dan toe aanhield. Er wordt nu uitgesproken dat het vijf-voor-twaalf is en de situatie zo slecht is, dat een revolutie zelfs niet ondenkbaar is. In november van datzelfde jaar gaat de krant nog een stap verder. “*Racism in U.S. Army*” luidt de kop nu. Na inzage in verschillende rapporten valt het volgens de auteurs niet langer te ontkennen dat racisme

102 Ibidem, 9 november 1968, p6

103 *The New Pittsburgh Courier, Black GI Wants New Answers*, 18 mei 1968, p6

in het leger nog steeds hoogtij viert. Er wordt erkend dat er echt wel stappen zijn gemaakt maar de krant schaaft zich achter de zaak van majoor Merrit. Deze zwarte majoor noemt het leger "een van de meest krachtige bastions van racisme op aarde". *"We (Courier) are convinced he has justifications for his charges against the Army... The matter is one that should call for Congressional inquiry. Will there be one?"* Deze drie stukken kunnen de ontwikkeling in het perspectief van de *Courier* die leidde naar bittere teleurstelling en een omslagpunt waarin het oproept tot een "Congressional inquiry" haast niet treffender weergeven. Binnen een tijdsbestek van 18 maanden is er geen vertrouwen meer dat de rassenkwestie in het leger en thuis zonder slag of stoot kan worden opgelost. *Jet Magazine* heeft ook een artikel geschreven over majoor Merrit. Zijn uitspraken hebben er toe geleid dat hij Vietnam moest verlaten en de laatste maanden van zijn 20 jarige dienstverband in de Verenigde Staten uit moet zitten. *"The American people have for years been told that the military leads the nation in breaking down and eliminating all vestiges of segregation and discriminatory treatment of minority groups. This is a blatant lie."*¹⁰⁴ Net als in het geval van de gemixte stellen, en andere vergelijkbare gevallen, biedt *Jet* hier een platform voor iemand die duidelijk door het leger benadeeld is op basis van ras of uitspraken hierover. *Jet* zelf onthoudt zich wederom van commentaar, maar lijkt geen enkele censuur toe te passen.

4.3 From the front

De moord op King maakte veel los bij zwarte en blanke soldaten uit het Amerikaanse leger. Of ze nu gestationeerd waren op een basis in de Verenigde Staten, Japan of aan het front in Vietnam; iedereen had met de gevolgen van deze moord te maken.

104 *Jet Magazine, Major charges Army with Racism, Get's Transferred*, 31 oktober 1968, p23

Hierboven een voorbeeld van de *Armed Forces* rubriek uit *Jet*. Slechts een pagina groot en op tabloid formaat. Er wordt vaak niet diep ingegaan op achtergronden. Enkele *Armed Forces* rubrieken zijn wat uitgebreider dan deze maar vaak niet meer dan 2 of 3 pagina's. Op de pagina hierboven wordt een directe link gelegd door *Jet* tussen gevechten onder zwart en blank legerpersoneel in een bar in Japan en de moord op King. Het tweede artikel laat een blanke soldaat aan het woord met een zwarte kamergenoot die vol ongeloof aangeeft dat hij bang is dat er thuis problemen gaan ontstaan hierdoor. Van alle bladen die in deze scriptie besproken worden probeert *Jet* het duidelijkst een beeld neer te zetten van een leger dat werkt aan integratie. Hetzij door net als hier van een haast vanzelfsprekend lijkende situatie verslag te doen waarbij zwarte en blanke jongens een kamer delen en kennelijk uitgebreid de *civil rights issue* bediscussiëren of door foto's te plaatsen van zwarte en blanke soldaten die elkaar helpen of een leuke tijd met elkaar te lijken hebben. Situaties die niet ondenkbaar waren, maar zeker niet altijd vanzelfsprekend, zeker niet voor de lezers in de Verenigde Staten. In het derde

105 *Jet Magazine, Armed Forces*, 25 april 1968, p45

stukje wordt de *Riverside Church* speech nog aangehaald waarin kort een reden van King zijn anti-oorlog sentiment genoemd wordt.

Opvallend is het dat er haast geen nieuwsberichten zijn te vinden over een van de bekendste rassenrellen in het leger in de jaren zestig; namelijk de gevechten op marine basis *Camp Lejeune* in *North Carolina* op 20 juli 1969. Bijna een maand na de onlusten in het kamp publiceerde *Jet* een klein artikel over de oorzaken en gevolgen¹⁰⁶.

Racial Tensions Lead To Killing At LeJeune

A 19-year-old white Marine refuted official claims that the July 20 racial incident at Camp LeJeune, N. C.—resulting in one death and 14 injuries, all to white troops—was isolated. At Portsmouth (Va.) Naval Hospital where he was treated for skull, nose and jaw fractures suffered in the fracas, Pfc. James S. Young said racial tensions had been mounting at the Marine base for several months. The Roanoke, Ala., youth estimated that between 20 and 30, “not counting these 14,” were injured in previous clashes, though he had no idea what caused the tensions. According to Camp LeJeune officials, the incident grew out of an argument between a black and white Marine at an enlisted men’s club, over a dance with a black girl.

Zoals te zien is in het artikel is er niet meer dan de nodige informatie uit te herleiden. De gevechten waren het gevolg van raciale spanningen en viel een dode en veertien gewonden. Het gevecht in *Lejeune* was een van de grootste “*racial gang fights*”¹⁰⁷ in de geschiedenis van het Amerikaanse leger. Toch is er in de *Courier* weinig over te vinden behalve als voetnoot en in *Jet* niet meer dan een klein artikel op pagina 45. Vanaf het gevecht op *Lejeune* vinden er verdeeld over de jaren '68 en '69 nog veel meer gevechten tussen zwarte en blanke soldaten in en rond bases af over de hele wereld die allemaal in meer of mindere mate aandacht krijgen: “**Negro and White Marines Clash in Hawaii; 16 Hurt**”, kopt de *Times* in 1969.¹⁰⁸ Op zakelijke toon wordt verslag gedaan van gebeurtenissen die leidden tot een rel op de legerbasis zelf. Volgens een luitenant waren er al langer raciale spanningen voelbaar en is er ook al eerder een rel uitgebroken die toen niet is opgepikt door de pers. Volgens

106 *Jet Magazine*, *Racial Tensions Lead to Killing in Lejeune*, 14 augustus 1969, p45

107 J.E. Westheider, *The African American Experience in Vietnam, Brothers in Arms*, (2008, p87

108 *The New York Times*, *Negro and White Marines Clash in Hawaii; 16 Hurt*, 12 augustus 1969, p23

enkele zwarte jongens zijn de spanningen ontstaan toen drie van hen op verdenking van geweldspleging opgesloten werden en blanke betrokken soldaten vrijuit gingen. Bij het strijken van de vlag zouden vervolgens ongeveer 50 jongens de “*black power salute*” hebben gebruikt in plaats van een normale groet waarna het geweld is losgebarsten.

In bovenstaand stuk gaf de *Times* al veel meer informatie over de onlusten, in dit geval in Hawaï, dan in de stukjes van *Jet* over rassenrellen in het leger te vinden is. De *Courier* publiceerde van deze drie bladen de meeste artikelen over onlusten in het leger. De *Times* leek zich meer te richten op andere verhalen: sterftcijfers, *re-enlistement rates* en het leven van de gemiddelde zwarte soldaat in Vietnam. Dit laatste heeft het gemeen met *Jet Magazine*, zij het dat laatstgenoemde hier fysiek veel minder ruimte aan besteedde en vooral de focus legde op opvallende, heroïsche verhalen.

“*Trouble on Military Bases*”,¹⁰⁹ “*Racial Conflicts in Vietnam*”¹¹⁰, “*Riots Hit Stockade In Viet*”¹¹¹

Enkele voorbeelden van berichten over gevechten en rellen uit de *New Pittsburg Courier*. Deze stukken geven een verontrustend beeld over de toestand tussen de zwarte en blanke soldaten in het leger.” *After a week’s inquiry into racial unrest in the armed forces in South Vietnam, L. Howard Bennett, Deputy Assistant Secretary of Defense for Civil Rights, discovered no evidence of exaggeration of the reports of serious racial conflicts and clashes which have appeared in the American press*”.¹¹² Er wordt in dit artikel een vergelijking gemaakt met voorgaande oorlogen. In Korea en de tweede Wereldoorlog merkte de zwarte Amerikaan thuis pas weer wat van de raciale problemen in de Verenigde Staten. In deze oorlog niet: “*The color line disappears in the heat of the battle with enemy, but it reoccurs as soon as the engagement is over and the men return to their quarters*.”¹¹³ De krant concludeert dat het leger geen aanstalten maakt hier iets aan te doen en dat dit er toe zal leiden dat de zwarte soldaat haat en frustratie mee naar huis zal nemen, “*the stuff out of which riots are made*”. Een duidelijk waarschuwing en tekenend voor de toon van de *Courier* eind jaren zestig.

109 *The New Pittsburgh Courier, Trouble on Military Bases*, 13 september 1969, p14

110 *Ibidem, Racial Conflicts in Vietnam*, 27 december 1969, p13

111 *Ibidem, Riots Hit Stockade in Viet*, 14 september 1968, p1

112 *Ibidem, Racial Conflicts in Vietnam*, 27 december 1969, p13

113 *The New Pittsburgh Courier, Racial Conflicts in Vietnam*, 27 december 1969, p13

In 1968 maakte *Jet* ook al melding van de zorgen van senatoren na klachten van zwarte soldaten over het blanke “*establishment*” in het leger. “***Black Senator To Visit Vietnam To Probe Bias***” is een typisch kort *Jet* stuk wordt bericht over zwarte soldaten die bij een zwarte senator klagen over segregatie in uitgaansgelegenheden, het feit dat bij gevechten alleen zij en niet de blanken soldaten voor de krijgsraad hoeven te verschijnen en dat zwarten langer in Vietnam moeten blijven wanneer ze eigenlijk in aanmerking zouden moeten komen om naar huis te mogen gaan. Er wordt melding gemaakt van de aankomst van de senator in Vietnam en zijn voornemen om zwarte jongens uit Illinois een medaille te geven voor hun verdiensten. Het stuk is verder te kort om er een duidelijke toon uit te halen, de beste benadering zou zijn zakelijk.¹¹⁴

Jet Magazine: Black GI's tale of racism in the army, Sergeant led the Explosive, 48 - 52 JET

“Next year, when I complete my present hitch, I'm not going to re-enlist. I'm giving up the Army because there is too much racism.” Deze woorden in een artikel van *Jet* staan symbool voor de dramatische daling in de *re-enlistment rates* onder zwarten eind jaren zestig. “*Black militancy increases. a number of blacks have risked punitive action rather than exert force against blacks in ghetto riots, and others are punished for refusing to fight in Vietnam.*” “*The young black man of today grew up listening to Stokely Carmichael and H. Rap Brown, and he's not going to accept the old white racist attitude. He'll be in trouble for it, but he's going to tell them where to get off.*” Bell adds that with doors in civilian life opening, the young black man is finding it less advantageous to join “a racist Army.”¹¹⁵

Ook de *Times*¹¹⁶ en de *Courier* berichten over de dalende aantallen van zwarte soldaten die opnieuw dienst nemen. Blanke soldaten tekende ook minder vaak bij dan voorheen, maar de daling onder zwarten was relatief veel groter. “*It was pointed out that almost any Negro who can pass the necessary tests to re-enlist in the Armed forces would now be seen to employable in the private sector also.*”¹¹⁷ De cijfers en de oorzaken voor dit fenomeen zijn in beide kranten hetzelfde. De artikelen komen bijna volledig met elkaar overeen. Net als bij het artikel over sterftcijfers was de *Times* beduidend vroeger met publiceren, negen dagen om precies te zijn.

114 *Jet Magazine, Black Senator To Visit Vietnam To Probe Bias*, 19 december 1968, p4

115 Ibidem, *Black GI's tale of racism in the army, Sergeant led the Explosive*, Bernard Garnett, 28 augustus 1969, p48 - p52

116 *The New York Times, Army Re-enlisting Shows a Sharp Dip: Negro Drop Biggest*, 11 juli 1968, p9

117 *The New Pittsburgh Courier, Re-enlistment Rate Drops for Negroes*,

4.4 Identiteit en Cultuur uitdragen op de basis

Ook eind jaren zestig waren de tegenstellingen buiten en op de bases nog scherp en er werd in de zwarte pers steeds meer over bericht. Onder andere over de mogelijkheid voor zwarte soldaten om meer hun eigen subculturen uit te kunnen dragen. In het artikel hieronder uit *Jet* bijvoorbeeld geven zwarte soldaten aan dat ze de dubbele standaard die het leger hanteert zat zijn. Sinds enkele maanden na de moord op King zijn dreigementen richting zwart legerpersoneel volgens de klagers op momenten normaal geworden. Daarnaast wordt het als oneerlijk ervaren dat blanke mannen hun haar mogen laten groeien, daarbij elke stijl aannemen die ze maar willen en hun “rebel flag” laten hangen, waarover later meer. “*We are not allowed to display symbols or express our pride of our ethnic background*”.

ARMED FORCES

GIs In Vietnam Ask JET For Help Against Bigotry

Black soldiers at Pleiku Air Base in Vietnam asked JET for help in exposing alleged racial prejudice in Vietnam. In a written statement to JET the soldiers said: “Prejudice acts have existed here in Vietnam since the war began. We began to realize the intolerability and strength of their (white GIs) acts since the month of June, 1968. Since that time it has become worse than ever. These people don’t try to hide their feelings or their prejudices any longer. They have gone as far on some occasions to express their feelings verbally, and such things said to the black man are: ‘We will get you and your kind.’ Why should we have to fight two (2) wars? The Viet Cong and bigotry. White men may wear their hair almost the length and styles they choose. On the other hand, neatly worn naturals that are evidence of our ethnic pride are taboo and are dealt with as evidence of an inevitable belligerence or a rebellious nature. If a white guy relishes the precious memory of how his forefather rebelled against democracy and freedom, he can have his ‘rebel’ flags flying. We are not allowed to display symbols or express our pride of our ethnic backgrounds.”

118

“*Flag Furor Goes Against Black GI*”¹¹⁹ Vlak na de moord op King werd besloten om alle vlaggen van de Confederatie van de Amerikaanse legerbases in Vietnam te verwijderen om de gemoederen van zwarte soldaten te kalmeren. De vlag was voor zwarte Amerikanen een symbool van slavernij en

118 *Jet Magazine*, 12 december 1968, p 54

119 *The New Pittsburgh Courier*, 8 juni 1968, p3

onderdrukking maar voor veel zuidelijke blanke soldaten een integraal gedeelte van hun identiteit. Zuidelijke leden van het Congres waren dan ook woedend toen ze te horen kregen dat er een order was gegeven aan de blanke soldaten in Vietnam om dit stuk zuidelijke cultuur uit te bannen. Om de blanke soldaten en hun Congresleden te kalmeren is er voor gekozen dat er wel vlaggen opgehangen mogen worden uit de staat waar de betreffende soldaat vandaan komt. De *Courier* voorspelt dat dit tegen het zere been van zwarte soldaten is. Dit blijkt ook uit het bericht van *Jet* waarin het uitrusten van de vlag een van de pijnpunten blijkt van de jongens die het blad hebben aangeschreven.

Het jaar na de besproken berichten, in 1969, gingen zwarte soldaten langzaam meer rechten en privileges opbouwen zoals blijkt uit een artikel van *Jet* in september 1969: **"New Order Allowes Black Marines to Have More 'Soul'"**¹²⁰

As common as the solidarity handshake between Pvts. Alan Roberson (l) and Millard Johnson is the black power salute (r).

*"To come to grips with the problem of racial friction," General Chapman ordered all unit commanders to permit the Afro hair style, populair among young blacks, "providing it conforms with current Marine Corps regulations. "Also approved were such gestures as the raised clenched fist, black power salute (not in official ceremonies or as an act of defiance)." Jet verwacht dat dit gedurfde besluit om het uitrusten van zoveel zwarte cultuur óp legerbases toe te laten gaat leiden tot nieuwe raciale spanningen en uitbarstingen. Zoals op de foto te zien is werd het zelfs toegelaten een baret te dragen op een stijl die sterk doet denken aan die van de *Black Panthers*. "The white Marines won't like this*

120 *Jet Magazine*, 25 september 1969, p21- p24

any more than I'd like seeing them in Klu Klux Klan robes."¹²¹ Aldus een zwarte sergeant. Er heerste veel angst op legerbases door het geweld in *Camp Lejeune* enkele maanden daarvoor.

*"I don't understand it," a black Marine staff sergeant said. "When I came into the Corps 18 years ago all the colored marines wanted was a chance to prove ourselves as Marines – green Marines. Now some of these negro youngsters are saying that they want to be black first and Marines second – it can't be done."*¹²² Een zwarte stafsergeant in *Camp Lejeune* klaagt tegenover de *New York Times* over de veranderde houding van jonge zwarte Mariniers. Het is 1969 en de meeste jonge zwarte Mariniers zijn ondanks hun korte tijd in het leger al Vietnam veteraan. De auteur wijst erop dat bijna alle zwarte soldaten het als prettig ervaren dat het leger officieel een geïntegreerde organisatie is en ze merken ook dat de mate van discriminatie vele malen minder erg en frequent is dan in de burgermaatschappij. *"But many of the younger men come with a strong sense of blackness and with a need for involvement with the racial struggles on the outside world."* Naar eigen zeggen heeft de sergeant zelf elke dag moeten vechten tegen blanke Mariniers om het leger een plek te maken waar ras geen verschil maakt. *"These snuffles [low ranked Mariens] try to call me an Uncle Tom, I have whipped more nigger-hating white Marines than they have ever seen and they call me an "Oreo" just because I don't go along with their "New Brothers stuff."* Dit artikel is als laatste artikel in dit onderzoek gekozen vanwege de tegenstellingen tussen de oude zwarte marinier en de nieuwe lichting zwarte soldaten. De oude marinier doet zijn best om geen zwarte, of als dat zou kunnen, blanke marinier te zijn maar een *groene* marinier, zonder ras. Hij kan geen begrip opbrengen voor de jonge gasten die vanaf 1968 naar de basis komen, net zoals deze laatste groep geen begrip kan opbrengen voor de oude "Oreo" of, "Uncle Tom".

"We want changes both inside and outside the Corps. How can anyone live like we have to as black people and not try to change things? The problem is in the white overreaction and they're trying to label our legitimate efforts as reverse racism." Hier raakt een jonge veteraan van 18 jaar oud aan een belangrijk punt; vaak wordt het opeisen van een eigen identiteit zoals in het artikel over de *Afro* kapsels en baretten door blanke, maar ook door oudgediende zwarten, opgevat als een soort *counter racisme*. *De Times* herinnert er in dit stuk dan ook aan dat mondigheid en *cultural pride* niet hetzelfde zijn als racistische gevoelens tegen blanken, hoewel er natuurlijk wel sterk negatieve gevoelens heersten bij veel zwarte Mariniers jegens blanken, zeker op *Camp Lejeune*. De dreiging die in de ogen van de blanke uitgaat van zwarte soldaten wordt door de geïnterviewde jonge veteraan als zwaar

121 *Jet Magazine*, 25 september 1969, p21- p24

122 *New York Times*, *Newer Black Marines Are Looking For Identity With Blackness*, 21 december 1969, p44

overdreven betiteld: “ *One intelligence officer asked me if I had ever been approached by any Communists. I told him yes, by hundreds of the mand they all had AK-47's [Chinese made machine guns] in Vietnam.*”¹²³

5. Conclusie

*“That the Negro should have mixed feelings about the United States is not strange. He seeks the comfort of the flag, and often asserts, through a hyper patriotism, that he is part of the nation, This is reinforced by the practical fact that the armed forces may offer his only chance for economic security. And yet, there is a deep resentment that goes along with this. What is pertinent here is that both, the patriotism and resentment, coexist, often in the same person, with each attitude lying only an inch beneath the surface and subject to call, depending on circumstances”*¹²⁴

Bovenstaand citaat van Howard Zinn zegt eigenlijk alles over de bevindingen wat betref *Jet* en vooral *The Pittsburgh Courier* in deze analyse. Er is bij beide bladen een tendens waar te nemen in de berichtgeving over dit onderwerp die haast parallel loopt aan de geschetste historische ontwikkeling wat betreft het beeld over de oorlog in Vietnam en de zwarte soldaten die eraan deelnamen. Begin jaren zestig is aan de toon en de inhoud van de artikelen te merken dat de Neger een grote rol te vervullen heeft in de representatie van de Verenigde Staten in het buitenland. Hierbij speelden de bladen van zowel de blanke als de zwarte pers een belangrijke rol in de Koude Oorlog propaganda. Sommige journalisten werden zelfs door het Witte Huis dichtbij gehouden zodat er invloed op hen uitgeoefend kon worden. In het betoog van Franklin over de rol van de zwarte Amerikaan op buitenlandse politiek werd dit dubbele gevoel van trots, teleurstelling en schaamte al meteen duidelijk. In de stukken de jaren daarna is dit gevoel ook duidelijk te herkennen. Ondanks de voorgenomen koers van S.B. Fuller bij de *Courier* en Johnson bij *Jet Magazine* blijkt dat de toon van berichtgeving sterk afhankelijk blijft van het onderwerp en de journalist in kwestie. Wanneer een correspondent uit eigen ervaringen putte, zoals bij de *Brawls* in Duitsland of omdat hij als

123 *New York Times, Newer Black Marines Are Looking For Identity With Blackness*, 21 december 1969, p44

124 Howard Zinn, *Negro Digest*, december 1966, p48

correspondent dag en nacht met jongens optrok in Vietnam in gevaarlijke situaties zoals Simeon Booker en Ethel Payne dat deden, kan dit de koers van een los artikel sterk beïnvloeden.

In de literatuur worden *Jet* en de *Courier* in de jaren zestig weggezet als *soft* in hun berichtgeving over de *civil rights cause*. Naar aanleiding van deze analyse kan geconcludeerd worden dat deze beoordeling te kort door de bocht is. Zeker aan het einde van de jaren zestig verandert de toon van beide bladen, vooral de *Courier* en wordt er ook hier gewezen op sluimerende, broeierige ontevredenheid bij zwarte bevolking én soldaten en wordt de mogelijkheid tot opstand en revolutie niet langer angstvallig verzwegen. Wat betreft de onderwerpen van de artikelen kan ook geconcludeerd worden dat hier gevoelige, ongemakkelijke en moeilijke onderwerpen niet vermeden werden.

De kritiek dat *Jet* en de *Courier* zich in de jaren zestig te afzijdig hielden van de *civil rights cause* is veelal terug te herleiden naar personen die zelf nauw betrokken zijn, of zijn geweest bij de *civil rights movement*. Het is niet verwonderlijk dat voor mensen die zelf uit de activistische hoek komen, de insteek van bepaalde bladen als *soft* of terughoudend werd ervaren. Het is echter niet realistisch te stellen dat er angstvallig en ten koste van alles aan een bepaalde koers werd vastgehouden. Zoals Howard Zinn, zelf zeer betrokken bij de *movement* al stelde; “*You can’t be neutral on a moving train*”¹²⁵. De *civil rights movement* in de jaren zestig was wat dat betreft een enorme hoge snelheidstrein zonder bestuurder. Het zou voor zwarte media onmogelijk zijn geweest om op momenten geen kleur te bekennen. Dit werd duidelijk na *denunciation* van King in New York op 4 april 1967. De tegenstellingen tussen blank en zwart waren groter dan ooit en ook onderling moest de zwarte gemeenschap om leren gaan met verschillende denkbeelden in een periode waarin eensgezindheid wellicht meer dan ooit nodig en gewenst was. Die eensgezindheid leek er te komen na de moord op de belangrijkste leider van de *movement*: Martin Luther King. De toon in alle bladen, ook *Negro Digest*, werd harder. Dit was uiteraard het minst te merken bij *Jet Magazine*. *Jet* was nou eenmaal voor een jonger publiek en richtte zich op vele zaken buiten de *civil rights movement* zoals sport en *showbizz*. De meeste artikelen waren kort en moesten beknopt weer kunnen geven wat er gaande was op een manier waarop jonge lezers zich konden inleven: hierdoor werden de onderwerpen bijna automatisch minder groot gemaakt.

Hoe anders was dit bij *Negro Digest*. Dit blad is vanaf het begin van de jaren zestig kritisch geweest over de aanpak van de rassenkwestie in de Verenigde Staten. *Digest* heeft volop gebruik gemaakt van de mogelijkheden die een het vrijere perslandschap boden na de uitspraak in *Times v. Sullivan*.

125 D. Ellis, De. Mueller, *You can’t be neutral on a moving train*, (film, 2004)

Verschillende schrijvers konden hun zegje doen in het blad zonder echte angst voor represailles van overheidswege en het blad zelf, onder aanvoering van Hoyt W. Fuller maakte net als *Jet* een groei mee die voor zwarte bladen in de jaren zestig onwaarschijnlijk was. Na *denunciation* en de moord op King werd *Digest* echter niet ingehaald op de activistische, radicale rijbaan door *Jet* en de *Courier*, maar zette het zelf een tandje bij en berichtte kritischer dan ooit: zodanig dat het in bepaalde artikelen zelfs opruiend werd. Dit zou er uiteindelijk ook toe leiden dat het blad begin jaren zeventig nog radicaler werd en kortstondig de naam veranderde naar *Black World*.

The New York Times was een belangrijke graadmeter om dit onderzoek uit te kunnen voeren. Deze krant was agenda zettend en heeft zoals is gebleken zelfs letterlijk onderwerpen geleverd bij in dit geval de *Pittsburg Courier*. Dit gebeurde overigens vaker dan in deze scriptie aan bod kwam. Gezien de omvang van de *Times* en de ongelooflijke schare aan gerenommeerde journalisten en *Pullitzer prize* winnaars was het binnen de grenzen van deze scriptie niet mogelijk om een gedegen analyse op deze krant uit te voeren. Het is wel duidelijk geworden dat de journalisten van de *Times* er niet voor terugdeinsden om hun standpunt duidelijk te maken en dat veel van de artikelen over dit onderwerp door de hele jaren zestig heen gekenmerkt werden door een meer genuanceerde blik dan *Jet*, de *Courier* en *Negro Digest* hanteerden. Dit is ook niet verwonderlijk gezien de compleet andere rol die deze bladen vervullen in het leven van zwarte Amerikanen zoals in de inleiding al is duidelijk gemaakt aan de hand van een citaat van Myrdal.

Bij een analyse van kranten en bladen is het belangrijk dat er voldoende literatuur voorhanden is over de betrokken media. Het valt op dat de meeste boeken zijn geschreven door activisten en journalisten vanuit eigen ervaring. In de jaren zestig was er nog geen gedegen marktonderzoek gedaan naar de beweegredenen van lezers om een bepaald blad te kopen. Het is natuurlijk lastig om dit met terugwerkende kracht te doen maar een uitgebreid onderzoek dat eventueel los staat van een daadwerkelijke inhoudelijke of kwantitatieve analyse zou toekomstige analyses enorm kunnen helpen.

In deze scriptie is geprobeerd een beeld te vormen van de berichtgeving over een *hot issue* in de jaren zestig. Naarmate het onderzoek vorderde bleek dat het aantal artikelen dat over dit onderwerp te vinden is, vele malen groter is dan aanvankelijk werd gedacht. Hierdoor is er geprobeerd een representatieve selectie te maken van artikelen die iets zeggen over het standpunt van het medium in kwestie. Hierdoor zijn helaas enkele leuke en belangrijke onderwerpen gesneuveld zoals bijvoorbeeld de aanwezigheid van zwarte sterren en entertainers in Vietnam.

6. 1 Literatuur

- S. Booker with C.M. Booker, *Shocking the Conscience, A Reporter's Account of the Civil Rights Movement*, (University Press of Mississippi 2013)
- T. Borstelman, *The Cold War and the Color Line, American Race Relations in the Global Arena*, (Harvard 2001)
- D.R. Davies, *An industry in Transition: Major Trends in American Daily Newspapers, 1945-1965*, (PhD diss., University of Alabama 1997)
- David R. Davies, *the Press and Race, Mississippi journalists confront the movement* (Mississippi 2001)
- C.J. Doreski, *Writing America Black, Race rhetoric in the public sphere*, (Camebridge 1998)
- M.L. Dudziak, *Cold War Civil Rights, Race and the image of American Democracy*, (2002)
- R. Edgerton, *Hidden heroism, black soldiers in America's wars*, (2001)
- *Encyclopedia of African American History 1896 to the present, from the age of segregation to the twenty-first century*, (Oxford University Press 2009)
- G.R. Funkhouser, *The issues of the sixties: an exploratory study in the dynamics of public opinion, public opinion quarterly 37*
- G. Gerstle, *American Crucible: Race and Nation in the Twentieth Century*, (Princeton, 2001)
- Salaam, Kalumaya, *Historical Overviews of the Black Arts Movement*, (New York, 1995)
- A. Lester, *Brown v. Board of Education Overseas*, (Read 2004)
- M. MacGregor Jr, *Integration of the armed forces, 1940-1965*, (1985 Washington, D.C.)
- C.C. Moskos Jr., *Public opinion and the military establishment*, Sage research progress series on war, revolution, and peacekeeping Vol 1 (1970)
- G. Myrdal, *An American Dilemma: the negro problem and modern democracy* (1944)
- L. Neal, *The black Arts Movement, Drama review 1968, the making of African American Identity Vol 3.* (1968)
- C. Quispel, 'Brothers in arms'. *Zwarte soldaten in Vietnam*, Leidschrift, jaargang 11 nummer 2 (2004)

- Charles A. Simmons, *The African American Press, with special reference to four newspapers, 1827-1965*, (1998)
- Robert L. Vann, *Politics and Black Journalism* (University of Pittsburgh Press, 1974)
- P.S. Washburn. *The African American Newspaper* (2006)
- J.E. Westheider, *The African American Experience in Vietnam, Brothers in Arms*, (2008)
- Clint C. Wilson, *Africa News Report, Discovering John H. Johnson, AN African American Media Mogul*, 20 augustus 2010
- J.P. Winter and C.H. Eyal, *Agenda Setting for the Civil Rights Issue*, Oxford Journals Vol 45, issue 3 (2001)
- Jules Witcover, *Washington's White Press Corps*, *Columbia Journalism Review*, Winter 1969-1970
- H. Zinn, *Negro Digest*, december 1966

6.2 Film

- D. Ellis, De. Mueller, *You can't be neutral on a moving train*, (2004)

6.3 Primaire bronnen

- Jet Magazine, edities 1 januari 1960 – 31 december 1969
- Negro Digest, edities 1 januari 1960 – 31 december 1969
- The New York Times, edities 1 januari 1960 – 31 december 1969
- The Pittsburgh Courier, edities 1 januari 1960 – 31 december 1969

6.4 Bijlagen (selectie)

Racism In U.S. Army

That racist discrimination yet exists in the U.S. Army seems no longer a matter of conjecture if one is to accept the various reports and incidents that have come to light lately. Notable among them is the case of Mayor Laavell Merritt which he described in an eight-page statement denouncing the U.S. military services as "the strongest citadels of racism on the face of the earth."

Time after time, he said, he had been called a nigger and had been treated as an inferior. Not only has he been passed over after meeting all the rigid requirements for promotion, but other able Negro officers also have been

denied the opportunities for advancement that went to probably less-qualified whites.

"The black military officer group is the largest collection of identifiable accommodationists," he said, defining that term as "a synonym for Uncle Tom." Referring to the promotion to Brigadier General last month of Frederick Ellis Davison, Merritt declared:

"It was a token promotion. When a black general makes statements that support the false premises of equality, freedom, and justice in the military, who is there to challenge? I challenge these lies."

Reproduced with permission of the copyright owner. Further reproduction prohibited without permission.

EDITORIALS

Black GI Wants New Answers

There is substantive ground for the oft repeated assumption that Negro soldiers in Vietnam are viewing with alarm the turmoil at home and the prospect of having to face intolerable conditions on their return to the states. Letters, especially from those on the firing line, and newsmen's accounts are intensifying the feeling that radical social changes must begin to take place now, if America is not to be another battlefield for the returning black military men.

The Negro, in Vietnam, has achieved the most genuine integration and the fullest participation in policies that America has yet granted. It was pointed out that "the brother is dying in order to participate again."

He has achieved his blood-spattered "equality" in a war zone 10,000 miles away from home. There is bound to be bitter resentment when a former serviceman realizes that at-home America has not reached the state of racial integration that Vietnam-America has.

The United States is engaged in a political campaign that promises to be exceedingly bitter as election time ap-

proaches. The Presidential candidates have just begun to talk about racial justice. The justice they are talking about is not in the context of racial equality. They are articulating slum rehabilitation as a measure of pacification, as a way of preventing urban uprisings by the poor.

Non of them speaks of racial equality as an integral part of the American democracy's unfinished business. And the speeches made thus far about unemployment and ghetto conditions are academic. They lack the conviction that goes with honest declarations.

But soon or late the issue of equality must be equated with job, housing and schools. Already the matter has been dragged far too long to suit the temper and mood of the brooding people of the slums. A solution to this race problem must be found or else the sporadic rebellions will be replaced by a really black revolution with all the historical connotations of the word. Black men who are fighting for democracy Southeast Asia are not coming back home to be pushed around.

Reproduced with permission of the copyright owner. Further reproduction prohibited without permission.

Flag Furor Goes Against Black GI

WASHINGTON — Black American soldiers in Vietnam for whose benefit the Defense Department had banned the attachment of Confederate flags to any American military equipment in the war, are going to have to content themselves with looking at facsimiles of the Confederate flag.

Southern Congressmen have expressed their outrage against the ruling. They point out that the Confederate flag is an integral part of the state flags of Georgia, Alabama and Mississippi.

As a result, the Pentagon has revised its order so that the official flags of every one of the 50 states can be used by servicemen who come from those states.

Congressman William S. Stuckey, Dem.-Ga., told the House that he was "upset, angry and indignant" because one of his constituents a white Marine in Vietnam had complained to him that he had been ordered to remove the flag of Georgia from above his bunk.

Rep Stuckey continued "The reason given was that since some people view the Confederate flag as a symbol of racism, all state flags which contain the bars and stars must be removed."

The Pentagon said that the order to remove all Confederate flags was made on April 10 to calm Negro GI passions after Dr. King was assassinated.

Reproduced with permission of the copyright owner. Further reproduction prohibited without permission.

Newer Negro Marines Are Looking for Identity With Blackness

CAMP LEJEUNE, N. C., Dec. 20—"I don't understand it," a black Marine staff sergeant said. "When I came into the Corps 18 years ago, all the colored marines wanted was a chance to prove ourselves as marines—green marines. Now some of these Negro youngsters are saying that they want to be black first and marines second—it can't be done."

Toying with a cup of coffee recently in the living room of his new home in a development in the Concrete Club Road area just outside the base, the sergeant reviewed with a visitor recently what he, the Corps and the Pentagon are watching closely—the growing effect of the black revolution on the military services.

"I'll tell you the truth," the sergeant said, his rural Alabama birthplace still strong in his speech. "It's got me bugged. I don't understand it at all. And I thought I knew Negroes."

Mediterranean Incident

of the black career men in the Corps.

Like the staff sergeant, the racially integrated service and the official lack of racial distinction. They find that the service is something of a buffer from the more blatant discriminations in the civilian society.

Sense of Blackness

But many of the younger men come with a strong sense of blackness and with a need for involvement with the racial struggles on the outside world. The individuality of the older men and the collectivism of the younger keep the two philosophically apart. But the groups do agree that the lingering patterns of anti-Negro feelings on the part of some white officers and noncommissioned officers, despite official efforts to the contrary, still present major difficulties for both groups of black marines.

"Do you see this flat?" the Marine sergeant asked the visitor as he continued to talk out of his perplexities. "Well this is how I got to be a staff

coming together around their blackness is very important for the younger marines.

One of those returned to Camp Lejeune from the Mediterranean, Pvt. Allen E. Jones of Bridgeport, Conn., remarked: "They say I am just a marine, but how can I forget 18 years of being black and all that being black means in this country? How can I fight for freedoms around the world that I and my people don't have here? I asked that question of one of our officers and he said, 'I can't figure it out.' I told him it's about time someone did if I'm going to die for this country."

'Reverse Racism'

Cpl. Gregory A. Cobb of them, another returnee, commented: "We want changes both inside and outside the Corps. How can anyone live like we have to as black people and not try to change things? The problem is in the white overreaction and they're trying to label our legitimate efforts as reverse racism."

One of three Negro lieutenant

to know why they chose not to use existing racial committees for discussions of whatever concerned them.

The attorneys have said that they began meeting after a black marine sergeant refused to function in that rank. He was subsequently court-martialed and reduced in rank to corporal. The young marine said that they wanted to form a group so that problems could be taken to their superiors as a group rather than as an individual. They spoke disloyally of existing committees, contending that whites could not be expected to be as committed as themselves to black progress.

They accused whites of wanting to simply talk about the problem and then forget it.

They said that their committees would also be formed to look out for one another in liberty ports and to bring books by and about black people to the ship's library.

"They accused us of trying to take over the ship," one returnee said, laughing. "What in the hell would we have done with the ship?"

Corporal Cobb said: "One intelligence officer asked me if I had ever been approached by any Communists. I told him yes, by hundreds of them and they all had AK-47's [Chinese-made machine guns] in Vietnam."

Newer Negro Marines Are Looking for Identity With Blackness

REPORT BY THE NEW YORK TIMES

CAMP LEJEUNE, N. C., Dec. 20—"I don't understand it," a black Marine staff sergeant said. "When I came into the Corps 18 years ago, all the colored marines wanted was a chance to prove ourselves as marines—green marines. Now some of these Negro youngsters are saying that they want to be black first and marines second—it can't be done."

Toying with a cup of coffee recently in the living room of his new home in a development in the Concrete Club Road area just outside the base, the sergeant reviewed with a visitor recently what he, the Corps and the Pentagon are watching closely—the growing effect of the black revolution on the military services.

"I'll tell you the truth," the sergeant said, his rural Alabama birthplace still strong in his speech. "It's got me bugged. I don't understand it at all. And I thought I knew Negroes."

Mediterranean Incident

The latest in a series of incidents pointing up the phenomenon was the speedy return here recently of 21 black marines from duty with the United States Sixth Fleet in the Mediterranean.

They were returned after being accused of conducting a series of unauthorized meetings aboard the assault ship U.S.S. LaSalle.

The returning youths complained of a need for recognition "as black people." While the men face no charges, they are being questioned by Marine Corps officials.

All are young and most have less than three years in the service. And all are Vietnam veterans. They come from all over the United States. Identifying with blackness as they do, they point up both a generation and a philosophical gap between themselves and some

of the black career men in the Corps.

Like the staff sergeant, the career men are proud of their racially integrated service and the official lack of racial distinction. They find that the service is something of a buffer from the more blatant discriminations in the civilian society.

Sense of Blackness

But many of the younger men come with a strong sense of blackness and with a need for involvement with the racial struggles on the outside world.

The individuality of the older men and the collectivism of the younger keep the two philosophically apart. But the groups do agree that the lingering patterns of anti-Negro feelings on the part of some white officers and noncommissioned officers, despite official efforts to the contrary, still present major difficulties for both groups of black marines.

"Do you see this fist?" the Marine sergeant asked the visitor as he continued to talk out of his perplexities. "Well this is how I got to be a staff sergeant—whipping a whole lot of white marines who thought Negroes had no business in the Corps. Me and a whole lot of Negro sergeants fought every day to make a place for black people in the Corps, so there would be no difference between the races."

'New Brother' Stuff

Then, shaking his head slowly from side to side, he fumbled with the coffee cup and said: "These 'snuffies' [low ranked marines] try to call me an Uncle Tom. I have whipped more nigger-hating white marines than they have ever seen and they call me an 'Oreo' just because I don't go along with their 'new brother' stuff."

An "Oreo," he explained, is "a cookie that is black on the outside and white on the inside."

The "brother stuff" for the

coming together around their blackness is very important for the younger marines.

One of those returned to Camp Lejeune from the Mediterranean, Pvt. Allen E. Jones of Bridgeport, Conn., remarked: "They say I am just a marine, but how can I forget 18 years of being black and all that being black means in this country? How can I fight for freedoms around the world that I and my people don't have here? I asked that question of one of our officers and he said, 'I can't figure it out.' I told him it's about time someone did if I'm going to die for this country."

'Reverse Racism'

Cpl. Gregory A. Cobb of Harlem, another returnee, commented: "We want changes both inside and outside the Corps. How can anyone live like we have to as black people and not try to change things? The problem is in the white overreaction and they're trying to label our legitimate efforts as reverse racism."

One of three Negro lieutenant colonels in the Marine Corps, H. L. Maxwell, recognizes the need on the part of the younger men to be black as not necessarily inconsistent with the services.

"Racial integration," the 18-year veteran said, "does not mean turning the black man white. We can all be different colors and still work together. Our aspirations, our desires are all the same."

The director for civil rights in the Department of Defense, Judge L. Howard Bennett, stressed recently a need for human rights councils within the military, better communications between the races as well as courses in race relations and black history for much of the service personnel.

Recently returned from an investigation of race relations between American troops in Vietnam, Mr. Bennett said that "the newer men—both black and white—are very bright and concerned much more with the outside society than were their predecessors." He added, "We must accelerate educational programs for commanders so they can understand what the new black youngster is all

to know why they chose not to use existing racial committees for discussions of whatever concerned them.

The attorneys have said that they began meeting after a black marine sergeant refused to function in that rank. He was subsequently court-martialed and reduced in rank to corporal. The young marine said that they wanted to form a group so that problems could be taken to their superiors as a group rather than as an individual. They spoke disdainfully of existing committees, contending that whites could not be expected to be as committed as themselves to black progress.

They accused whites of wanting to simply talk about the problem and then forget it.

They said that their committees would also be formed to look out for one another in liberty ports and to bring books by and about black people to the ship's library.

"They accused us of trying to take over the ship," one returnee said, laughing. "What in the hell would we have done with the ship?"

Corporal Cobb said: "One intelligence officer asked me if I had ever been approached by any Communists. I told him yes, by hundreds of them and they all had AK-47's [Chinese-made machine guns] in Vietnam."

Marine Chief Vows To End Racial Rift

By **THOMAS A. JOHNSON**
Special to The New York Times

WASHINGTON, Aug. 15—
The Marine Corps commandant,
Gen. Leonard F. Chapman, ac-
knowledged today a serious ra-
cial problem in the Marines.
He said "it is obvious we have
been less successful than we
thought" in stopping racial out-
bursts.

"There is no question about
it, we've got a problem," Gen-
eral Chapman said.

The commandant, just back
from a nine-day trip to Viet-
nam, was commenting on racial
outbursts at Camp Lejeune,
N. C.

A series of racial clashes
have occurred at the base since
January. The most serious was
on July 20, when a roving
band of some 30 Negro and
Puerto Rican Marines reported-

Continued on Page 14, Column 3

Marine Chief Vows to End Battles Between Races

Marines of the 3d Battalion, 8th Regiment, 2d Division, drilling at Camp Lejeune, N.C. About three of every four men there have recently returned from Vietnam and are unused to the everyday routine of the camp . . . including drilling. The New York Times (by Thomas A. Johnson)

Dead Black GI Wins Burial Rights in Ala.
New Pittsburgh Courier (1969-1981); Dec 27, 1969;
pg. 1

Dead Black GI Wins Burial Rights in Ala.

BIRMINGHAM, ALA.—The body of black GI, Pvt. Bill Terry, who was slain in Vietnam while "attempting to secure freedom and democracy for all people in that nation in Asia" will be buried in the formerly all-white Elmwood Cemetery, which is located right across the street from his home here.

A Federal District Court judge ruled this week that Elmwood Cemetery must allow the GI to be buried. U.S. Court Judge Seybourne Lynne ruled in effect that the 14th Amendment guarantee of full equality of citizenship extends not only to every facet of Negroes living in the United States but into the matters of the grave after death.

The judge ruled that the cemetery cannot deny lots on the basis of race, creed, or color. He adjudged restrictive clauses in the cemetery's deeds, rules, and regulations restricting lots to Caucasians only are constitutionally illegal and worthless.

Judge Lynne based his decision on the 1866 U.S. Civil Rights Law, under which all such restrictive covenants on the purchasing or rental of

Continued on Page 4, Col. 1

Dead Black GI

★ From First Page

property of any kind have been declared unconstitutional.

The decision has national implications and if upheld by higher Federal Courts, as is predicted it will be, outlaws all

such after-death segregation or discrimination in the United States.

Pvt. Bill Terry, the slain GI, had written his mother asking her to buy a lot in the cemetery across the street from their home in case he was killed in the war.

